Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2002/83/EF

af 5. november 2002

om livsforsikring

(EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►M1	Rådets direktiv 2004/66/EF af 26. april 2004	L 168	35	1.5.2004
►M2	Europa-parlamentets og rådets direktiv 2005/1/EF af 9. marts 2005	L 79	9	24.3.2005
►M3	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005	L 323	1	9.12.2005
►M4	Rådets direktiv 2006/101/EF af 20. november 2006	L 363	238	20.12.2006

▼B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2002/83/EF

af 5. november 2002

om livsforsikring

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251 ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed ([4]), Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF ([5]) og Rådets tredje direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) ([6]) er blevet ændret væsentligt og ved flere lejligheder. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktiverne af hensyn til klarheden samles i en enkelt retsakt.

(2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale tilsynslovgivninger. For at nå dette mål, samtidig med at der garanteres forsikringstagerne og de begunstigede i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig sådanne bestemmelser samordnes, som vedrører de finansielle garantier, der kræves af livsforsikringsforetagender.

(3) Det er nødvendigt at gennemføre det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed på grundlag af både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser i medlemsstaterne for at gøre det lettere for forsikringsselskaber med hjemsted i Fællesskabet at påtage sig forpligtelser inden for hele Fællesskabet og hermed gøre det muligt for forsikringstagerne at rette henvendelse, ikke blot til forsikringsselskaber, der er etableret i deres eget hjemland, men også til forsikringssel-

([1]) EFT C 365 E af 19.12.2000, s. 1.
([2]) EFT C 123 af 25.4.2001, s. 24.
([3]) Europa-Parlamentets udtalelse af 15.3.2001 (EFT C 343 af 5.12.2001, s. 202), Rådets fælles holdning af 27.5.2002 (EFT C 170 E af 16.7.2002, s. 45) og Europa-Parlamentets afgørelse af 25.9.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).
([4]) EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 11).
([5]) EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50. Direktivet er ændret ved direktiv 92/96/EØF (EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1).
([6]) EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1. Direktivet er ændret ved direktiv 2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27).

▼B

skaber, der har deres hjemsted i Fællesskabet, og som er etableret i andre medlemsstater.

(4) I henhold til traktaten er enhver forskelsbehandling i forbindelse med udveksling af tjenesteydelser, som skyldes, at et selskab ikke er etableret i den medlemsstat, hvor ydelsen præsteres, forbudt. Dette forbud finder anvendelse på de tjenesteydelser, der præsteres af en hvilken som helst virksomhed inden for Fællesskabet, hvad enten det sker fra et selskabs hjemsted, et agentur eller en filial.

(5) Dette direktiv udgør derfor et vigtigt skridt hen imod en indbyrdes tilnærmelse af de nationale markeder til et enkelt integreret marked, og på dette stadium skal der suppleres med andre fællesskabsinstrumenter med det formål at give alle forsikringstagere mulighed for at benytte ethvert forsikringsselskab med hjemsted i Fællesskabet, som udøver sin virksomhed dér i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at der sikres dem en tilstrækkelig beskyttelse.

(6) Nærværende direktiv er en del af fællesskabslovgivningen på livsforsikringsområdet, herunder navnlig direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber ([1]).

(7) Den valgte fremgangsmåde består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter og i det omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at nå frem til en gensidig anerkendelse af tilladelser og forsigtighedstilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede en enkelt tilladelse, som dækker hele Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn.

(8) Derfor er adgang til og udøvelse af forsikringsvirksomhed betinget af en enkelt administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Med denne tilladelse kan selskabet påbegynde sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser, kan ikke kræve, at forsikringsselskaber, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed dér, og som allerede har fået en tilladelse i hjemlandet, ansøger om en ny tilladelse.

(9) Myndighederne bør ikke meddele et forsikringsselskab tilladelse eller opretholde denne tilladelse, hvis de snævre forbindelser, virksomheden har til andre fysiske eller juridiske personer, kan hæmme myndighedernes mulighed for at varetage deres tilsynsopgaver. Allerede godkendte forsikringsselskaber skal ligeledes tilfredsstille myndighederne i så henseende.

(10) Definitionen af »snævre forbindelser« i dette direktiv opstille minimumskriterier og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne også anvender den på andre situationer end dem, definitionen omhandler.

(11) Erhvervelse af en betydelig andel af kapitalen i et selskab bevirker ikke i sig selv, at der opstår kapitalinteresser i betydningen »snævre forbindelser«, hvis den pågældende erhvervelse kun er en midlertidig investering, der ikke gør det muligt at øve indflydelse på virksomhedens struktur eller finansielle politik.

(12) Principperne om gensidig anerkendelse og hjemlandstilsyn forudsætter, at de kompetente myndigheder i hver medlemsstat bør undlade at meddele tilladelse eller bør inddrage denne i de tilfælde, hvor det af sådanne forhold som driftsplanen, den geografiske placering eller de faktiske transaktioner klart

([1]) EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.

▼B

fremgår, at forsikringsselskabet udelukkende har valgt den pågældende medlemsstats retssystem for at unddrage sig de strengere bestemmelser, der gælder i den medlemsstat, hvor det agter at drive eller allerede driver størstedelen af sin virksomhed. Et forsikringsselskab skal være godkendt i den medlemsstat, hvor dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger. Medlemsstaterne skal i øvrigt altid kræve, at et forsikringsselskabs hovedkontor ligger i den medlemsstat, som er virksomhedens hjemland, og at den rent faktisk driver forretning i det pågældende land.

(13) Af praktiske grunde bør den frie udveksling af tjenesteydelser fastlægges under hensyn dels til forsikringsselskabets etablerede forretningssted, dels til stedet, hvor forpligtelsen består. Der bør derfor ligeledes fastsættes en definition af forpligtelsens lokalisering. Endvidere må der skelnes mellem virksomhed udøvet gennem et etableret forretningssted og virksomhed udøvet som led i den frie udveksling af tjenesteydelser.

(14) Det er nødvendigt at foretage en inddeling efter forsikringsklasse navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed der er genstand for en obligatorisk tilladelse.

(15) Visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder særlige krav for så vidt angår sikkerhed og andre specifikke finansielle garantier. Desuden bør visse organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som er begrænset af vedtægtmæssige bestemmelser, udelukkes.

(16) I hver medlemsstat er livsforsikringsvirksomhed betinget af en administrativ tilladelse og undergivet tilsyn. Betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af en sådan tilladelse bør fastsættes nærmere. Der skal være adgang til domstolsprøvelse, hvis en tilladelse nægtes eller tilbagekaldes.

(17) Bestemmelserne bør præcisere de kompetente myndigheders beføjelser og tilsynsmidler. Endvidere bør der fastsættes særlige bestemmelser for adgang til, udøvelse af og kontrol med virksomhed, der udøves i henhold til reglerne for fri udveksling af tjenesteydelser.

(18) Det bør påhvile de kompetente myndigheder i hjemlandet at føre tilsyn med forsikringsselskabernes økonomiske soliditet, navnlig med deres solvens og oprettelsen af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, og med, at disse dækkes af kongruente aktiver.

(19) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke det finansielle systems stabilitet. For at bevare oplysningernes fortrolige karakter skal antallet af modtagere være meget begrænset.

(20) Visse handlinger, såsom svig og insiderhandel, vil, selv når de vedrører andre virksomheder end forsikringsselskaber, kunne indvirke på det finansielle systems stabilitet og integritet.

(21) Det er nødvendigt at fastsætte de betingelser, hvorunder ovennævnte udveksling af oplysninger er tilladt.

(22) Når det er fastsat, at oplysninger kun kan videregives med de kompetente myndigheders udtrykkelige tilladelse, kan disse myndigheder i givet fald betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.

(23) Medlemsstaterne kan indgå aftaler om udveksling af oplysninger med tredjelande under forudsætning af, at de oplysninger, der videregives, er omfattet af passende garantier vedrørende tavshedspligt.

▼B

(24) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikringsselskaber og beskytte disse virksomheders kunder bør det fastsættes, at en revisor i de i direktivet omhandlede tilfælde har pligt til hurtigt at underrette myndighederne, hvis han under udførelsen af sit hverv får kendskab til forhold, som alvorligt vil kunne skade den finansielle situation eller den administrative og regnskabsmæssige organisation i et forsikringsselskab.

(25) I betragtning af det tilstræbte mål bør medlemsstaterne fastsætte, at denne pligt gælder i alle tilfælde, hvor en revisor under udførelsen af sit hverv i en virksomhed, som har snævre forbindelser med et forsikringsselskab, konstaterer sådanne forhold.

(26) Revisorernes pligt til under visse omstændigheder at meddele myndighederne oplysninger om visse forhold og beslutninger i et forsikringsselskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af deres hverv i en anden virksomhed end et forsikringsselskab, ændrer i sig selv hverken arten af deres hverv i den pågældende virksomhed eller den måde, hvorpå de skal udøve deres hverv i virksomheden.

(27) Gennemførelsen af forvaltning af kollektive pensionsmidler må under ingen omstændigheder indebære, at der røres ved de forskellige myndigheders beføjelser over for de enheder, der ejer de aktiver, som er omfattet af forvaltningen.

(28) Visse bestemmelser i nærværende direktiv fastsætter minimumsnormer. Hjemlandet kan foreskrive strengere regler for de forsikringsselskaber, der har opnået tilladelse af dets egne kompetente myndigheder.

(29) Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal have de nødvendige kontrolbeføjelser til at sikre, at forsikringsselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. De skal i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller pålægge sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og eventuelle overtrædelser af bestemmelserne vedrørende forsikringstilsyn.

(30) Bestemmelserne om overførsel af forsikringsbestand bør indeholde bestemmelser, der specielt vedrører det tilfælde, hvor bestanden af forsikringsaftaler, indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overføres til en anden virksomhed.

(31) Bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden bør være i overensstemmelse med den retlige ordning med én enkelt tilladelse, som er fastlagt ved dette direktiv.

(32) Det bør ikke tillades, at selskaber, som nedsætter sig efter de i artikel 18, stk. 3, omhandlede datoer, samtidig udøver livsforsikring og skadesforsikring. For så vidt angår selskaber, som på de i artikel 18, stk. 3, omhandlede relevante datoer udøvede en sådan samtidig forsikringsvirksomhed, bør medlemsstaterne have mulighed for at tillade videreførelse af en sådan praksis på betingelse af, at der etableres en særskilt forvaltning for hver af de pågældende forsikringsformer, således at de livsforsikredes og de skadesforsikredes respektive interesser kan varetages, og således at de finansielle mindsteforpligtelser, der påhviler en af disse former for virksomhed, ikke bæres af den anden form for virksomhed. For så vidt angår bestående selskaber, som samtidig udøver livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, bør medlemsstaterne ligeledes have mulighed for at kræve, at de selskaber, der er etableret på deres område, ophører med denne samtidige virksomhed. I øvrigt bør specialiserede selskaber underkastes et særligt tilsyn, såfremt et skadesforsikrings-

▼B

selskab henhører under samme finansielle koncern som et livsforsikringsselskab.

(33) Det foreliggende direktiv bør ikke være til hinder for, at selskaber, der både driver livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, deles op i to selskaber, hvoraf det ene driver livsforsikringsvirksomhed og det andet skadesforsikringsvirksomhed. For at adskillelsen kan gennemføres på de bedst mulige betingelser, bør medlemsstaterne have mulighed for i overensstemmelse med fællesskabsrettens konkurrencebestemmelser at indføre passende fiskale bestemmelser, navnlig for så vidt angår den merværdi, som adskillelsen måtte føre med sig.

(34) De medlemsstater, der ønsker det, bør have mulighed for at give samme selskab tilladelse for de klasser, der er nævnt i bilag I, og de forsikringstyper, der henhører under forsikringsklasse 1 og 2 i bilaget til Rådets direktiv 73/239/EF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring ([1]). Denne mulighed kan dog underlægges visse betingelser vedrørende overholdelse af regnskabs- og likvidationsreglerne.

(35) Af hensyn til beskyttelsen af forsikringstagerne skal alle forsikringsselskaber oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Beregningen af disse hensættelser sker i det væsentlige efter aktuarmæssige principper. Det er nødvendigt at samordne disse principper for at lette den gensidige anerkendelse af forsigtighedsreglerne i de forskellige medlemsstater.

(36) Det er af forsigtighedshensyn ønskeligt, at der foretages en minimumssamordning af reglerne om begrænsning af den rentesats, der anvendes ved beregning af de forsikringsmæssige hensættelser. Da de nuværende metoder alle er lige korrekte, forsigtige samt ækvivalente, vil det med henblik på denne begrænsning være hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne mulighed for frit at vælge den metode, der skal anvendes.

(37) Der bør foretages en samordning af reglerne vedrørende beregningen af forsikringsmæssige hensættelser og reglerne vedrørende spredning, lokalisering og kongruens af de aktiver, der kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, med henblik på at fremme den gensidige anerkendelse af medlemsstaternes bestemmelser. Denne samordning skal tage hensyn dels til den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56, dels til Fællesskabets udvikling hen imod Den Økonomiske og Monetære Union.

(38) Hjemlandet kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne investerer de aktiver, der medgår til dækning af deres forsikringsmæssige hensættelser, i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav er uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.

(39) Det er nødvendigt, at forsikringsselskaberne ud over de tekniske reserver, herunder præmiereserven, som skal være tilstrækkelig til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargen, i form af frie midler og efter aftale med den kompetente myndighed af andre implicitte formuebestanddele, der skal beskytte dem mod negative udsving i deres forretninger. Dette krav er et vigtigt element i forsigtighedstilsynet for at beskytte forsikrede personer og forsikringstagere. For i denne forbindelse at sikre at de påbudte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver selskaber af samme størrelse ensartede konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margen skal stå i forhold til selskabets samlede forplig-

([1]) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17).

▼B

telser samt til risikoens art og størrelse inden for de forskellige former for udøvelse af forsikringsvirksomhed, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde. Denne margen bør være forskellig alt efter, om det drejer sig om investeringsrisiko, dødelighedsrisiko, eller udelukkende om driftsrisiko. Følgelig skal denne margen fastsættes på grundlag af præmiereserven og den risikosum, som foretagendet har påtaget sig ansvaret for, på grundlag af indbetalte præmier eller kontingenter, udelukkende på grundlag af hensættelser eller på grundlag af tontinernes formue.

(40) I afventning af et direktiv om investeringsydelser på værdipapirområdet, der harmoniserer begrebet »reguleret marked« på fællesskabsniveau, er der ved direktiv 92/96/EØF fastlagt en midlertidig definition af dette begreb. I Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer [1] defineres begrebet »reguleret marked«, men livsforsikringer er udelukket fra direktivets anvendelsesområde. Det er hensigtsmæssigt også at anvende begrebet »reguleret marked« på livsforsikringsvirksomhed.

(41) Det er nødvendigt at listen over elementer, der kan anvendes til dækning af den i henhold til dette direktiv påbudte solvensmargen, tager hensyn til de nye finansielle instrumenter og faciliteter, som andre finansielle institutioner kan henregne til deres egenkapital. På baggrund af markedsudviklingen med hensyn til karakteren af genforsikringsdækning, som købes af primære forsikringsgivere, er der et behov for, at de kompetente myndigheder bemyndiges til at mindske reduktionen af solvensmargenkravet under visse omstændigheder. Med henblik på at forbedre kvaliteten af solvensmargenen bør muligheden for at medregne kommende udbytte i den faktiske solvensmargen begrænses og underlægges visse betingelser og bør under alle omstændigheder ophøre efter 2009.

(42) Det er nødvendigt at kræve en garantifond, hvis størrelse og sammensætning skal kunne sikre, at foretagenderne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, og at solvensmargenen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerhedsminimum. Denne garantifond skal helt eller delvis bestå af eksplicitte formuebestanddele.

(43) For at undgå større og drastiske stigninger i minimumsgarantifonden i fremtiden bør der indføres en mekanisme, hvorefter den justeres efter det europæiske forbrugerprisindeks. Dette direktiv fastsætter minimumsnormer for solvensmargenen, og et hjemland bør være i stand til at foreskrive strengere regler for forsikringsselskaber, der er godkendt af dets egne kompetente myndigheder.

(44) Medlemsstaternes bestemmelser vedrørende tegningen af de i dette direktiv omhandlede former for forsikring er forskellige. Det er ikke en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af det indre marked for forsikringer, at der er sket en samordning af forsikringsaftaleretten. Medlemsstaternes mulighed for at gennemtvinge anvendelse af deres lovgivning på forsikringsaftaler vedrørende forpligtelser, som befinder sig på deres område, udgør derfor en tilstrækkelig garanti for forsikringstagerne. Friheden til som lovgivning, der skal anvendes på forsikringsaftalen, at vælge en anden lovgivning end lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan indrømmes i visse tilfælde efter regler, som tager hensyn til de særlige omstændigheder.

(45) For livsforsikringsaftaler bør forsikringstageren have mulighed for at opsige aftalen inden for en periode på mellem 14 og 30 dage.

([1]) EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF.

▼B

(46) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det størst mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, således at han kan vælge den forsikring, der passer bedst til hans behov. Det påhviler den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, at påse, at der ikke findes nogen hindring for, at de forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, kan afsættes på dens område, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, og såfremt disse hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler, forudsat at disse retsregler anvendes ikke-diskriminerende på ethvert selskab, der udøver virksomhed i denne medlemsstat, er objektivt begrundet og står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

(47) Medlemsstaterne skal kunne sikre, at forsikringsprodukterne og de aftaledokumenter, der anvendes ved dækning af forpligtelser, der er indgået på deres område, hvad enten der er tale om virksomhed udøvet i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overholder gældende specifikke retsregler begrundet i almene hensyn. De tilsynsordninger, der skal anvendes, bør tilpasses kravene i det indre marked uden at være en forudsætning for udøvelsen af forsikringsvirksomhed. Det forekommer ikke rimeligt at opretholde ordninger med forudgående godkendelse af forsikringsbetingelserne. Der bør derfor indføres andre ordninger, som passer bedre til kravene i det indre marked, og som gør det muligt for samtlige medlemsstater at sikre forsikringstagerne den fornødne beskyttelse.

(48) Det er vigtigt at etablere et samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og mellem disse myndigheder og Kommissionen.

(49) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, ikke overholder de gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn, der gælder for det.

(50) Det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at selskabets finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for det at opfylde sine forpligtelser. I særlige tilfælde, hvor forsikringstagernes rettigheder er i fare, er der behov for, at de kompetente myndigheder bemyndiges til at gribe ind på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt, men i udøvelsen af denne bemyndigelse bør de kompetente myndigheder oplyse forsikringsselskaberne om årsagerne til sådanne tilsynsforanstaltninger i overensstemmelse med principperne om sund offentlig forvaltning og rimelig behandling. Så længe der hersker en sådan situation, bør de kompetente myndigheder ikke kunne attestere, at forsikringsvirksomheden har en tilstrækkelig solvensmargen.

(51) Hjemlandet kan med henblik på gennemførelsen af aktuarmæssige principper, der er i overensstemmelse med dette direktiv, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tarifferne i aftalerne og af de forsikringsmæssige hensættelser, idet denne anmeldelse af det tekniske grundlag ikke omfatter meddelelse af de almindelige og specielle betingelser i aftalerne samt af selskabets forretningsmæssige tariffer.

(52) I et indre marked for forsikring vil forbrugeren have et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. For i fuldt omfang at kunne drage nytte af dette udvalg og den øgede konkurrence skal forbrugeren have adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vælge den forsikring, der bedst dækker hans behov. Dette behov for oplysninger er så meget desto større, som forpligtelserne kan være af meget lang varighed. Derfor må der gennemføres en samordning af de minimumsbe-

▼B

stemmelser, der er nødvendige for at sikre, at forbrugeren modtager klare og præcise oplysninger om de væsentligste træk ved de produkter, der tilbydes ham, og om de organer, der er bemyndiget til at behandle klager fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de af forsikringen begunstigede.

(53) For faktisk at kunne udøve forsikringsvirksomhed i hele Fællesskabet er det vigtigt at tillade forsikringsselskaberne at reklamere for deres produkter. De skal derfor have mulighed for at benytte alle sædvanlige reklamemedier i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser. Medlemsstaterne kan dog forlange, at forsikringsselskaberne overholder de nationale regler om sådanne reklamers form og indhold, der enten måtte følge af fællesskabsretsakter på reklameområdet eller af medlemsstaternes bestemmelser til beskyttelse af almene hensyn.

(54) Inden for rammerne af det indre marked kan en medlemsstat ikke længere forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed på sit område i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

(55) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, hvorimod flertallet af medlemsstaterne anvender særlige skatter og andre former for bidrag. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrencefordrejning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere samordning kan anvendelse af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, afhjælpe en sådan ulempe. Det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.

(56) Det er vigtigt, at der sker en samordning på fællesskabsplan vedrørende forsikringsselskabers likvidation. Allerede nu er det i tilfælde af, at et forsikringsselskab træder i likvidation, vigtigt at fastsætte, at de garantiordninger, der er indført i hver medlemsstat, sikrer en ensartet behandling af samtlige forsikringskreditorer, uanset disse kreditorers nationalitet, og uanset hvordan forpligtelsen er indgået.

(57) De samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle selskaber, der optræder på markedet, således også på agenturer for og filialer af foretagender, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet. Dette direktiv fastlægger særlige regler for tilsyn med sådanne agenturer og filialer, da de selskaber, hvorunder de hører, har deres formue anbragt uden for Fællesskabet.

(58) Gensidige aftaler med et eller flere tredjelande bør kunne indgås for at åbne mulighed for en lempelse af sådanne særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse selskabers agenturer og filialer ikke må behandles gunstigere end Fællesskabets selskaber.

▼B

(59) Der skal fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere gensidighed over for tredjelande på et fællesskabsgrundlag. Formålet med en sådan procedure er ikke at lukke Fællesskabets finansielle markeder, men, eftersom Fællesskabet ønsker at holde de finansielle markeder åbne for resten af verden, at forøge liberaliseringen af alle finansielle markeder i tredjelande. Med henblik herpå bør der fastlægges procedurer for forhandling med tredjelande. Som en sidste udvej bør der være mulighed for at træffe foranstaltninger, der består i at suspendere nye ansøgninger om tilladelse eller begrænse antallet af nye tilladelser under anvendelse af forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF ([1]).

(60) Dette direktiv bør indeholde bestemmelser vedrørende bevis for hæderlighed og for, at der aldrig har foreligget konkurs.

(61) Visse bestemmelser i direktiv 79/267/EØF, 90/619/EØF og 92/96/EØF bør tilpasses for at tydeliggøre, hvilke retsregler der finder anvendelse på livsforsikringsvirksomhed, der er omfattet af nærværende direktiv. Visse bestemmelser om fastlæggelse af solvensmargen og rettigheder erhvervet af filialer til forsikringsselskaber, som er oprettet før den 1. juli 1994 bør derfor ændres. Indholdet af driftsplanen for filialer af selskaber i tredjelande, der ønsker at etablere sig inden for Fællesskabet bør også fastlægges.

(62) Det kan være nødvendigt med jævne mellemrum at foretage tekniske tilpasninger af de detaljerede regler i nærværende direktiv for at tage hensyn til udviklingen inden for forsikringsbranchen. Kommissionen vil, inden for rammerne af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt den ved traktaten, foretage sådanne tilpasninger, for så vidt de er nødvendige, efter høring af den ved Rådets direktiv 91/675/EØF ([2]) nedsatte forsikringskomité. Da disse foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.

(63) I henhold til traktatens artikel 15 skal der tages hensyn til omfanget af den indsats, der må gøres inden for økonomier på forskellige udviklingstrin. Der må derfor indrømmes visse medlemsstater en overgangsordning, der muliggør en gradvis gennemførelse af dette direktiv.

(64) Direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF gav en særlig dispensation til visse selskaber, der allerede eksisterede, da disse direktiver blev vedtaget. Disse selskaber har siden ændret struktur. De behøver derfor ikke længere denne særlige dispensation.

(65) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse og anvendelse af de direktiver, der er nævnt i bilag V, Del B —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

([1]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
([2]) EFT L 374 af 31.12.1991, s. 32.

▼B

INDHOLDSFORTEGNELSE

AFSNIT I DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1 Definitioner

Artikel 2 Anvendelsesområde

Artikel 3 Virksomhed og organer, som ikke er omfattet

AFSNIT II ADGANG TIL UDØVELSE AF LIVSFORSIKRINGSVIRKSOMHED

Artikel 4 Tilladelse

Artikel 5 Omfanget af tilladelsen

Artikel 6 Betingelser for at opnå tilladelse

Artikel 7 Driftsplan

Artikel 8 Aktionærer og selskabsdeltagere med kvalificeret deltagelse

Artikel 9 Afslag på ansøgning om tilladelse

AFSNIT III BETINGELSER FOR UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Kapitel 1 **Principper og metoder for det finansielle tilsyn**

Artikel 10 Kompetente myndigheder og målgruppen for tilsynet

Artikel 11 Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Artikel 12 Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Artikel 13 Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale: Tilsynsbeføjelser

Artikel 14 Overdragelse af forsikringsbestand

Artikel 15 Kvalificeret deltagelse

Artikel 16 Tavshedspligt

Artikel 17 Revisorernes rolle

Artikel 18 Udøvelse af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

Artikel 19 Særskilt forvaltning af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

Kapitel 2 **Bestemmelser angående forsikringsmæssige hensættelser og deres opførelse**

Artikel 20 Forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 21 Præmier for nye forretninger

Artikel 22 Aktiver der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 23 Kategorier af tilladte aktiver

Artikel 24 Bestemmelser for spredning af investeringer

Artikel 25 Forsikringsaftaler knyttet til investeringsinstitutter eller aktieindeks

Artikel 26 Kongruensregler

Kapitel 3 **Bestemmelser vedrørende solvensmargen og garantifond**

Artikel 27 Faktisk solvensmargen

Artikel 28 Obligatorisk solvensmargen

Artikel 29 Garantifond

Artikel 30 Revision af garantifondens beløb

Artikel 31 Aktiver, der ikke medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

Kapitel 4 **Aftalelov og forsikringsbetingelser**

Artikel 32 Anvendelig lovgivning

Artikel 33 Almene hensyn

Artikel 34 Bestemmelser om aftalemæssige betingelser og beregning af tariffer

Artikel 35 Opsigelsesperiode

Artikel 36 Oplysninger til forsikringstageren

▼B

Kapitel 5	**Forsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold**
Artikel 37	Forsikringsselskaber i vanskeligheder
Artikel 38	Finansiel genopretningsplan
Artikel 39	Tilbagekaldelse af tilladelse
AFSNIT IV	BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER
Artikel 40	Betingelser for etablering af filial
Artikel 41	Fri udveksling af tjenesteydelser: Forudgående meddelelse til hjemlandet
Artikel 42	Fri udveksling af tjenesteydelser: Meddelelse fra hjemlandet
Artikel 43	Fri udveksling af tjenesteydelser: Ændring i forpligtelsen
Artikel 44	Sprog
Artikel 45	Bestemmelser om aftalemæssige betingelser, og beregning af tariffer
Artikel 46	Forsikringsselskaber, der overtræder retsregler
Artikel 47	Reklame
Artikel 48	Likvidation
Artikel 49	Statistiske oplysninger om virksomhed, der udøves hen over grænserne
Artikel 50	Skatter på præmier
AFSNIT V	REGLER FOR AGENTURER ELLER FILIALER, DER ER ETABLERET INDEN FOR FÆLLESSKABET, OG SOM HØRER UNDER SELSKABER MED HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET
Artikel 51	Principper og betingelser for at opnå tilladelse
Artikel 52	Betingelser for tredjelandes filialer
Artikel 53	Overdragelse af forsikringsbestand
Artikel 54	Forsikringsmæssige hensættelser
Artikel 55	Solvensmargen og garantifond
Artikel 56	Fordele for selskaber, der har opnået tilladelse fra flere medlemsstater
Artikel 57	Aftaler med tredjelande
AFSNIT VI	REGLER FOR DATTERSELSKABER AF ET MODERSELSKAB, DER HENHØRER UNDER ET TREDJELANDS RET, OG FOR ET SÅDANT MODERSELSKABS ERHVERVELSE AF KAPITALINTERESSER
Artikel 58	Medlemsstaternes underretning af Kommissionen
Artikel 59	Tredjelandes behandling af forsikringsselskaber i Fællesskabet
AFSNIT VII	OVERGANGSBESTEMMELSER OG ANDRE BESTEMMELSER
Artikel 60	Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger
Artikel 61	Bevis for hæderlighed
AFSNIT VIII	AFSLUTTENDE BESTEMMELSER
Artikel 62	Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen
Artikel 63	Rapport om udviklingen af markedet for fri udveksling af tjenesteydelser
Artikel 64	Tekniske tilpasninger
Artikel 65	Udvalgsprocedure
Artikel 66	Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber
Artikel 67	Ret til domstolsprøvelse
Artikel 68	Revision af beløb udtrykt i euro
Artikel 69	Gennemførelse af nye bestemmelser
Artikel 70	Meddelelse til Kommissionen

▼B

Artikel 71	Overgangsperiode for artikel 3, stk. 6, artikel 27, 28 29, 30 og 38
Artikel 72	Ophævede direktiver og deres sammenlignelighed med nærværende direktiv
Artikel 73	Ikrafttrædelse
Artikel 74	Adressater
Bilag I	Forsikringsklasser
Bilag II	Kongruensregler
Bilag III	Oplysninger til forsikringstageren
Bilag IV	
Bilag V	
Del A	Ophævede direktiver med deres successive ændringer (jf. artikel 72)
Del B	Frister for gennemførelse (jf. artikel 72)
Bilag VI	Sammenligningstabel

▼B

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »forsikringsselskab«: ethvert selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 4

b) »filial«: et forsikringsselskabs agenturer eller filialer.

Et selskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med et agentur eller en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial eller et agentur, men blot af et kontor, der ledes af selskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på selskabets vegne i lighed med et agentur

c) »etableret forretningssted«: et selskabs hjemsted, agentur eller filial

d) »forpligtelse«: en forpligtelse udtrykt i en af de former for forsikring eller virksomhed, der er omhandlet i artikel 2

e) »hjemland«: den medlemsstat, hvor hjemstedet for det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende

f) »filialmedlemsstat«: den medlemsstat, hvor den filial, der påtager sig forpligtelsen, er beliggende

g) »den medlemsstat, hvor forpligtelsen består«: den medlemsstat, hvor forsikringstageren har sin sædvanlige bopæl, eller, hvis forsikringstageren er en juridisk person, den medlemsstat, hvor denne juridiske persons virksomhed, som forsikringsaftalen vedrører, er beliggende

h) »den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser«: den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, når et forsikringsselskab eller en filial, der er beliggende i en anden medlemsstat, har påtaget sig forpligtelsen

i) »kontrol«: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF ([1]), eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab

j) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften at det selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse.

Ved anvendelse af denne definition i forbindelse med artikel 8 og 15 samt de andre niveauer af deltagelse, der er omhandlet i artikel 15, medregnes de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 92 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer ([2])

k) »moderselskab«: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF

l) »datterselskab«: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses

([1]) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/65/EF (EFT L 283 af 27.10.2001, s. 28).
([2]) EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1.

▼B

også for at være et datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender

m) »reguleret marked«:

— i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 1, nr. 13, i direktiv 93/22/EØF

— i tilfælde af et marked der ligger i et tredjeland: et finansielt marked, der er anerkendt af forsikringsselskabets hjemland, og som opfylder tilsvarende krav; de finansielle instrumenter, der omsættes dér, skal være af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i den pågældende medlemsstat

n) »kompetente myndigheder«: de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringsselskaber

o) »kongruens«: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta, ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres, i denne samme valuta

p) »aktivernes lokalisering«: tilstedeværelse i en medlemsstat af aktiver i fast ejendom eller andet end fast ejendom uden at der stilles krav om, at aktiver i andet end fast ejendom deponeres, eller om, at aktiver i fast ejendom undergives sådanne rådighedsbegrænsende foranstaltninger som tinglysning; aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries

q) »risikosummen«: det beløb, der skal udbetales ved dødsfald, minus præmiereserven for hovedrisikoen

r) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem:

i) »kapitalinteresser«: herved forstås besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol, eller

ii) »kontrol«: herved forstås forbindelsen mellem et moderselskab og et datterselskab i alle de tilfælde, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1 og 2, i direktiv 83/349/EØF, eller en tilsvarende forbindelse mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed; ethvert datterselskab af et datterselskab betragtes ligeledes som datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender.

En situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol, betragtes ligeledes som en snæver forbindelse

▼M3

s) »genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab som defineret i artikel 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed ([1]).

▼B

2. Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den tilsvarende værdi i national valuta, som skal anvendes fra den 31. december hvert år, lig med værdien på den sidste dag i den forudgående oktober måned, på hvilken euroens modværdier i alle relevante fællesskabsvalutaer foreligger.

([1]) EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.

▼B

Artikel 2

Anvendelsesområde

Dette direktiv vedrører adgang til selvstændig direkte forsikringsvirksomhed udøvet gennem selskaber, der er etableret i en medlemsstat, eller som ønsker at etablere sig i en medlemsstat, og udøvelse af de nedenfor anførte former for virksomhed:

1) Følgende former for forsikring, såfremt den er baseret på kontrakt:

   a) livsforsikring, dvs. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel

   b) renteforsikring

   c) livsforsikringsselskabernes accessoriske forsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes i tilknytning til livsforsikring

   d) den forsikringsform, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance« (sygeforsikring, som indgås for en lang periode og er uopsigelig).

2) Følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en kontrakt og er undergivet tilsyn fra de administrative myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:

   a) tontinevirksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede

   b) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger

   c) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, dvs. virksomhed, der for det pågældende selskab består i at anbringe midlerne, og især de aktiver, der dækker reserverne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen

   d) virksomhed som omhandlet i litra c), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente

   e) virksomhed, som udøves af den slags forsikringsselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1.

3) Virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af forsikringsselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Artikel 3

Virksomhed og organer, som ikke er omfattet

Dette direktiv vedrører ikke:

▼B

1) med forbehold af artikel 2, nr. 1, litra c), de forsikringsklasser, der er fastlagt i bilaget til direktiv 73/239/EØF

2) virksomhed, der udøves af forsorgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb

3) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en gruppe af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven

4) med forbehold af artikel 2, nr. 3, forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning

5) organer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af naturalydelser

6) gensidige forsikringsselskaber, der samtidig opfylder følgende betingelser:

   — vedtægterne skal give mulighed enten for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, eller indkaldelse af bidrag fra andre personer, der har påtaget sig en forpligtelse hertil, og

   — den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, må ikke overstige 5 mio. EUR i tre på hinanden følgende år; hvis dette beløb er oversteget i tre på hinanden følgende år, finder direktivet anvendelse fra det fjerde år.

   Bestemmelserne i dette nummer hindrer dog ikke gensidige forsikringsselskaber i at ansøge om eller bevare godkendelse i henhold til dette direktiv.

7) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland, medmindre dens vedtægtsmæssige kompetence ændres

8) pensionsforsikringsselskaber som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:

   a) pensionsforsikringsselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra tiltrædelsestidspunktet opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter

   b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne:

      — eje eller deltage i et/en eksisterende forsikringsselskab eller koncern

      — oprette eller deltage i nye forsikringsselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringsselskaber

   c) de finske myndigheder inden for tre måneder efter tiltrædelsen forelægger Kommissionen en rapport til godkendelse, hvori der redegøres for, hvilke foranstaltninger der er truffet for at udskille TEL-virksomhed fra normal forsikringsvirksomhed som udøves af finske forsikringsselskaber, for at efterkomme alle betingelserne i dette direktiv.

▼B

AFSNIT II

ADGANG TIL UDØVELSE AF LIVSFORSIKRINGSVIRKSOMHED

Artikel 4

Tilladelse

Adgang til udøvelse af den i dette direktiv omhandlede virksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets myndigheder af:

a) selskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område

b) selskaber, der efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede tilladelse udvider deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller til andre forsikringsklasser.

Artikel 5

Omfanget af tilladelsen

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikringsselskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse som defineret i bilag I. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne klasse.

De kompetente myndigheder kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse klasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 7 nævnte driftsplan.

En medlemsstat kan give tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt den nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

Artikel 6

Betingelser for at opnå tilladelse

1. Hjemlandet kræver, at forsikringsselskaber, der ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

— for Kongeriget Belgien: »société anonyme«/»naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions«/»commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle«/»onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative«/»cooperatieve vennootschap«

▼M4

— for Bulgarien: »акционерно дружество«, »взаимозастрахователна кооперация«

▼M1

— for Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«

▼B

— for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«

— for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«

▼M1

— for Republikken Estland: »aktsiaselts«

▼B

— for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles regies par le code de la mutualité«

— for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«

— for Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«

▼M1

— for Republikken Cypern: »Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση«

— for Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«

— for Republikken Litauen: »akcinės bendrovės«, »uždarosios akcinės bendrovės«

▼B

— for Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«

▼M1

— for Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«

— for Republikken Malta: »kumpanija pubblika«, »kumpanija privata«, »fergħa«, »Korp ta'l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut«

▼B

— for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«

— for Det Forenede Kongerige: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«

— for Den Hellenske Republik: »ανώνυμη εταιρεία«

— for Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«

— for Den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«

▼M4

— for Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«

▼M1

— for Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«

▼B

— for Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«

▼M1

— for Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«

— for Republikken Slovakiet: »akciová spoločnost«

▼B

— for Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö«/»ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö«/»försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys«/»försäkringsförening«

— for Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«, »understödsföreningar«.

Et forsikringsselskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, når dette bliver indført.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber

b) begrænser deres formål til de former for virksomhed, der er fastsat i dette direktiv, og dermed direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed

c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 7

d) råder over den i artikel 29, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond

e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og til kvalifikationer og erhvervserfaring.

2. Foreligger der snævre forbindelser mellem et forsikringsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som forsikringsselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen heraf.

De kompetente myndigheder kræver, at forsikringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i dette stykke omhandlede betingelser stadig er opfyldt.

3. Medlemsstaterne kræver, at forsikringsselskaber har hovedkontor og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

4. Et forsikringsselskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun omfatter en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 7.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 28 fastsatte solvensmargen og er i besiddelse af den i artikel 29, stk. 1 og 2, omhandlede garantifond.

5. Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset første afsnit kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godken-

▼B

delse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Senest 1. juli 1999 forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af dette stykke.

6. De i stk. 1-5 anførte bestemmelser kan ikke foreskrive, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 7

Driftsplan

Den i artikel 6, stk. 1, litra c), og stk. 4, nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

a) arten af de forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at påtage sig

b) grundprincipperne for genforsikring

c) sammensætningen af minimumsgarantifonden

d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler

endvidere for de første tre regnskabsår:

e) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter hidrørende fra direkte forsikringsvirksomhed og fra overtagelse af genforsikring samt afgivelse i genforsikring

f) den sandsynlige økonomiske stilling

g) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 8

Aktionærer og selskabsdeltagere med kvalificeret deltagelse

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af forsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagerens egnethed.

Artikel 9

Afslag på ansøgning om tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal klart begrundes og meddeles det pågældende foretagende.

Hver medlemsstat indfører adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at de kompetente myndigheder endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse inden udløbet af en frist på seks måneder fra modtagelsesdatoen.

▼M3

Artikel 9a

Forudgående høring af de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående høring sted af de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om meddelelse af tilladelse til et livsforsikringsselskab, der:

a) enten er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller

b) er datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller

c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående høring sted af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, om meddelelse af tilladelse til et livsforsikringsselskab, der:

a) er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller

b) er datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller

c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet.

3. Der skal især finde høring sted af de i stk. 1 og 2 omhandlede relevante kompetente myndigheder ved vurderingen af aktionærernes egnethed samt af omdømmet og erfaringerne hos direktørerne for et andet foretagende i samme koncern. Myndighederne udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed samt om direktørers omdømme og erfaringer, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

▼B

AFSNIT III

BETINGELSER FOR UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

KAPITEL 1

PRINCIPPER OG METODER FOR DET FINANSIELLE TILSYN

Artikel 10

Kompetente myndigheder og målgruppen for tilsynet

1. Ansvaret for det finansielle tilsyn med et forsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og som led i præstation af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence. Hvis de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, har en begrundet formodning om, at et forsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de de kompetente myndigheder i forsikringsselskabets hjemland herom. Hjemlandets kompetente myndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

▼B

2. Det finansielle tilsyn dækker forsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og opretelsen af forsikringsmæssige hensættelser, herunder livsforsikringshensættelser, og med de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler eller den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsniveau.

▼M3

Et forsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringskontrakt indgået af forsikringsselskabet med et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 2005/68/EF, eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 73/239/EØF eller nærværende direktiv, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.

▼B

3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringsselskaber findes en tilfredsstillende administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Artikel 11

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder, selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 12

Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Medlemsstaterne kan ikke pålægge forsikringsselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 2 omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved de nationale bestemmelser.

Artikel 13

Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale: Tilsynsbeføjelser

1. Hver medlemsstat pålægger de forsikringsselskaber, der har deres hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning om deres samlede virksomhed, deres finansielle situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver af de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet, samt statistisk materiale. De kompetente myndigheder sender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat træffer alle passende foranstaltninger med henblik på, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at føre tilsyn med virksomheden i forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, herunder virksomhed, der udøves uden for dette område, i overensstemmelse med Rådets direktiver vedrørende denne virksomhed, samt med henblik på disses gennemførelse.

▼B

Disse beføjelser og midler skal bl.a. give de kompetente myndigheder mulighed for:

a) at skaffe sig indgående viden om forsikringsselskabets situation og samlede virksomhed, navnlig:

   — ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende forsikringsvirksomheden

   — eller ved kontrol på stedet i det pågældende forsikringsselskabs forretningslokaler

b) at træffe tilstrækkelige og nødvendige foranstaltninger over for forsikringsselskabet, dets ledelse eller de personer, som kontrollerer selskabet, for at sikre, at selskabets virksomhed er i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, som selskabet skal overholde i de forskellige medlemsstater, og især i overensstemmelse med driftsplanen, dersom denne er obligatorisk, samt for at undgå eller fjerne uregelmæssigheder, der vil kunne bringe de sikredes interesser i fare

c) at sikre gennemførelsen af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende forsikringsaftaler, som mæglerne er i besiddelse af.

Artikel 14

Overdragelse af forsikringsbestand

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at selskabet, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand, hvad enten aftalerne er indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal filialmedlemsstaten høres.

3. I de i stk. 1 og 2 omhandlede tilfælde meddeler myndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

4. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det afgivende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

5. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

▼B

Artikel 15

Kvalificeret deltagelse

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at besidde en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skal underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette hjemlandets kompetente myndigheder, hvis vedkommende påtænker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab.

Hjemlandets kompetente myndigheder skal inden for en frist på højst tre måneder fra datoen for den i første afsnit nævnte underretning gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse eller forøgelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om den i første afsnit nævnte fysiske eller juridiske persons egnethed. Hvis myndighederne ikke gør indsigelse, kan de fastsætte en frist for gennemførelsen af den pågældende erhvervelse eller forøgelse.

▼M3

1a. Hvis erhververen af de i stk. 1 omhandlede kapitalandele er et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller et moderselskab for et sådant selskab eller en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et sådant selskab, og hvis det selskab, som erhververen overvejer at deltage i, som følge af denne erhvervelse bliver et datterselskab af erhververen eller bliver omfattet af dennes kontrol, skal der foretages en vurdering af erhvervelsen i form af den i artikel 9a nævnte forudgående høring.

▼B

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skal underrette hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der derefter besiddes. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette de kompetente myndigheder, hvis vedkommende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.

3. Så snart forsikringsselskaberne har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at deltagelsen stiger over eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i stk. 1 og 2.

Endvidere meddeler de mindst en gang om året navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne andel, således som den bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

4. Medlemsstaterne fastsætter, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 1 omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en forsigtig og sund forvaltning af forsikringsselskabet, skal kunne træffe de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

▼B

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i stk. 1 foreskrevne pligt til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves på trods af indsigelse fra de kompetente myndigheder, skal medlemsstaterne, uafhængigt af andre sanktioner, suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Artikel 16

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne foreskriver, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, ikke må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattende form, således at de enkelte forsikringsselskaber ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.

Når et forsikringsselskab er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet, dog videregives under en civil retssag.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger i henhold til de direktiver, der gælder for forsikringsselskaber. Disse oplysninger er undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

3. Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes kompetente myndigheder samt med de i stk. 5 og 6 omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de således meddelte oplysninger er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne artikel. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de kun videregives med udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har fremsendt dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

▼M3

4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelse af deres hverv:

— til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt interne kontrolmekanismer, eller

— til pålæggelse af sanktioner, eller

— hvis den kompetente myndigheds afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller

— i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 67 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber.

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes to eller flere kompetente

▼M3

myndigheder i samme medlemsstat, eller medlemsstaterne imellem, mellem de kompetente myndigheder og:

— de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne

— de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, og

— personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber,

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, og med henblik på at give de organer, der forvalter tvangslikvidationsprocedurer eller garantiordninger de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

6. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og

— de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, eller

— de myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller

— uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

— Oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit.

— Oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

— Stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og i givet fald udelukkende til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

▼B

7. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der ifølge loven er ansvarlige for at opdage og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

De medlemsstater, som anvender første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

— oplysningerne skal bruges til udførelse af de opgaver, som er beskrevet i første afsnit

— de oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt

▼B

— stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opdagelses- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, som er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde disse personer på de i andet afsnit fastsatte særlige betingelser.

Ved anvendelsen af tredje led i andet afsnit meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de kompetente myndigheder, som har afgivet oplysningerne, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til, med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

Inden den 31. december 2000 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette stykke.

▼M3

8. Stk. 1-7 er ikke til hinder for, at en kompetent myndighed giver:

— centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder

— eventuelt andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne

oplysninger med henblik på udførelsen af deres opgaver eller til hinder for, at de pågældende myndigheder eller organer sender de kompetente myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til stk. 4. Oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i denne artikel omhandlede tavshedspligt.

▼B

9. Endvidere kan medlemsstaterne uanset bestemmelserne i stk. 1 og 4, i henhold til lovbestemmelser give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikringsselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages efter stk. 2 og 5, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, som omhandlet i artikel 11, aldrig må videregives som nævnt i nærværende stykke, medmindre den kompetente myndighed, der har givet oplysningerne, eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet sit udtrykkelige samtykke.

Artikel 17

Revisorernes rolle

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at:

a) enhver person, der er autoriseret i henhold til Rådets direktiv 84/253/EØF ([1]), og som i et forsikringsselskab udfører det hverv, der er

([1]) EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.

▼B

beskrevet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF ([1]), artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF ([2]), eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende denne virksomhed, som vedkommende har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:

— udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler udøvelsen af forsikringsselskabers aktiviteter, eller

— skade forsikringsselskabets fortsatte drift, eller

— medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold

b) samme pligt gælder for en sådan person, for så vidt angår forhold eller beslutninger, som vedkommende måtte få kendskab til som led i et hverv som beskrevet i litra a), der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikringsselskab, i hvilken vedkommende udfører ovennævnte hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til de kompetente myndigheder om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

Artikel 18

Udøvelse af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Med forbehold af stk. 3 og stk. 7 kan intet selskab få tilladelse i henhold til både nærværende direktiv og direktiv 73/239/EØF.

2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte:

— at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til nærværende direktiv, ligeledes kan få en tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv

— at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, udelukkende for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv, kan få en tilladelse i henhold til nærværende direktiv.

3. Med forbehold af stk. 6 kan de i stk. 2 omhandlede selskaber og selskaber, som den:

— 1. januar 1981, for selskaber godkendt i Grækenland

— 1. januar 1986, for selskaber godkendt i Spanien og Portugal

▼M1

— 1. januar 1995, for selskaber godkendt i Østrig, Finland og Sverige

▼M4

— 1. maj 2004 for selskaber godkendt i Den Tjekkiske Republik, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet

— 1. januar 2007 for selskaber godkendt i Bulgarien og Rumænien og.

([1]) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/65/EF (EFT L 283 af 27.10.2001, s. 28).

([2]) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/108/EF (EFT L 41 af 13.2.2002, s. 35).

▼B

— 15. marts 1979, for alle andre selskaber

udøvede de i dette direktiv og i direktiv 73/239/EØF omhandlede to former for virksomhed samtidig, fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 19 i nærværende direktiv.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for forsikringsselskaber med tilladelse i medfør af dette direktiv, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at for så vidt angår reglerne for likvidation skal den virksomhed, der vedrører risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 i bilaget til direktiv 73/239/EØF, og som udøves af de i stk. 2 nævnte selskaber, ligeledes være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

5. Når et selskab, der udøver de i bilaget til direktiv 73/239/EØF nævnte former for virksomhed, har økonomisk, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til et forsikringsselskab, der udøver de i nærværende direktiv omhandlede former for virksomhed, skal de kompetente myndigheder i de medlemsstater, på hvis område de nævnte selskaber har deres hjemsted, påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke forvanskes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

6. En medlemsstat kan kræve af forsikringsselskaber, hvis hjemsted befinder sig på dens område, at de inden for en af medlemsstaten fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af disse former for virksomhed, som de udøvede på de i stk. 3 nævnte datoer.

7. Bestemmelserne i denne artikel skal tages op til fornyet behandling på grundlag af en rapport fra Kommissionen til Rådet i lyset af den fremtidige harmonisering af likvidationsreglerne og under alle omstændigheder senest den 31. december 1999.

Artikel 19

Særskilt forvaltning af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Den i artikel 18, stk. 3, nævnte særskilte forvaltning skal gennemføres således, at der sker en adskillelse af den virksomhed, der dækkes af dette direktiv, og den virksomhed, der dækkes af direktiv 73/239/EØF for at:

— der ikke sker tilsidesættelse af de livs- og skadesforsikredes respektive interesser, og navnlig for at overskuddet hidrørende fra livsforsikring kommer de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed

— de finansielle minimumsforpligtelser, navnlig den solvensmargin, der påhviler en af virksomhedsformerne enten i henhold til dette direktiv eller i henhold til direktiv 73/239/EØF, ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Når de finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt på de i første afsnit, andet led, fastsatte betingelser, og forudsat at den kompetente myndighed underrettes herom, kan selskabet dog anvende de eksplicitte, endnu disponible bestanddele af solvensmargenen til den ene eller anden form for virksomhed.

De kompetente myndigheder skal ved gennemgang af de to virksomhedsformers resultater påse, at bestemmelserne i dette stykke overholdes.

2. a) Regnskabet skal føres således, at det fremgår, hvorledes resultatet for hver af de to former for virksomhed, livsforsikring og skadesforsikring, er opnået. Med henblik herpå opdeles samt-

▼B

lige indtægter (bl.a. præmier, indbetalinger fra reassurandører, finansielt udbytte) og udgifter (bl.a. forsikringsydelser, hensættelser til tekniske reserver, reassurancepræmier, driftsudgifter til forsikringsvirksomheden) på forskellige konti alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af den kompetente tilsynsmyndighed.

b) Forsikringsselskaberne skal på grundlag af regnskabet udarbejde et dokument, hvoraf det klart fremgår, hvilke bestanddele hver af solvensmargenerne består af i overensstemmelse med artikel 27 i nærværende direktiv og med artikel 16, stk. 1, i direktiv 73/239/EØF.

3. Såfremt solvensmargenen for den ene af virksomhedsformerne ikke er tilstrækkelig, skal de kompetente myndigheder over for denne virksomhedsform træffe de foranstaltninger, som er fastlagt i det for denne gældende direktiv, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform. Som en undtagelse fra stk. 1, første afsnit, andet led, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel fra den ene virksomhedsform til den anden.

KAPITEL 2

BESTEMMELSER ANGÅENDE FORSIKRINGSMÆSSIGE HENSÆTTELSER OG DERES OPFØRELSE

Artikel 20

Forsikringsmæssige hensættelser

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, herunder livsforsikringshensættelser, i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter følgende principper:

A. i) livsforsikringshensættelserne beregnes efter en tilstrækkelig forsigtig prospektiv aktuarmæssig metode under hensyn til alle fremtidige forpligtelser i henhold til de betingelser, der er fastsat for hver enkelt løbende forsikringsaftale, herunder navnlig:

— alle garanterede ydelser, herunder garanterede tilbagekøbsværdier

— den bonustildeling, som de sikrede kollektivt eller individuelt har ret til, uanset hvordan de pågældende former for bonus benævnes

— alle optioner, som den sikrede har ret til i henhold til forsikringsaftalen

— selskabets udgifter, herunder provisioner

under hensyntagen til fremtidige præmieindtægter

ii) en retrospektiv metode kan anvendes, hvis det kan godtgøres, at de forsikringsmæssige hensættelser, som bliver resultatet af denne beregningsmetode, ikke bliver lavere end de hensættelser, som fremkommer ved en tilstrækkelig forsigtig prospektiv metode, eller hvis anvendelsen af den prospektive metode ikke er mulig for den pågældende forsikringstype

iii) en forsigtig beregning er ikke ensbetydende med en beregning, der foretages på grundlag af de mest sandsynlige hypoteser, idet der i rimeligt omfang skal tages højde for negative afvigelser i de forskellige faktorer

▼B

iv) den metode, der anvendes ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser, skal være forsigtig ikke blot i sig selv, men også når man betragter den metode, der anvendes ved værdiansættelsen af de aktiver, som medgår til dækning af hensættelserne

v) de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes særskilt for hver forsikringsaftale. Approksimative eller gennemsnitsbaserede beregninger er dog tilladt, når der er grund til at formode, at resultatet vil blive tilnærmelsesvis det samme som ved individuelle beregninger. Princippet om individuel beregning er ikke til hinder for, at der foretages supplerende hensættelser til dækning af generelle risici, der ikke er individualiserede

vi) når en forsikringsaftales tilbagekøbsværdi er garanteret, skal der for en sådan aftale foretages livsforsikringshensættelser, hvis størrelse til enhver tid mindst svarer til denne garanterede tilbagekøbsværdi på samme tidspunkt.

B. Den rentesats, der lægges til grund, skal vælges med forsigtighed. Den fastsættes i henhold til de bestemmelser, som den kompetente myndighed i hjemlandet har fastsat, under anvendelse af følgende principper:

a) for alle aftaler fastsætter den kompetente myndighed i forsikringsselskabets hjemland en eller flere maksimumsrentesatser specielt efter følgende regler:

i) Når aftalerne indeholder en rentegaranti, fastsætter den kompetente myndighed i selskabets hjemland en fælles maksimumsrentesats. Denne sats kan variere efter, hvilken valuta forsikringsaftalen er fastsat i, forudsat at den ikke overstiger 60 % af rentesatsen for statsobligationslån i den valuta, forsikringsaftalen er fastsat i.

Hvis medlemsstaten i medfør af andet punktum i første afsnit beslutter at fastsætte en maksimumsrentesats for aftaler, der er fastsat i en bestemt medlemsstats valuta, rådfører den sig forinden med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis valuta aftalen er fastsat i

ii) når forsikringsselskabets aktiver ikke er værdiansat til deres anskaffelsesværdi, kan en medlemsstat fastsætte, at der kan beregnes en eller flere maksimumsrentesatser under hensyntagen til afkastet af de tilsvarende aktiver, der indgår i forsikringsselskabets beholdning med fradrag af en forsigtighedsmargen og, specielt for aftaler med løbende præmiebetaling, desuden under hensyntagen til det forventede afkast af de fremtidige aktiver. Forsigtighedsmargenen og den eller de maksimumsrentesatser, der anvendes på det forventede afkast af de fremtidige aktiver, fastsættes af den kompetente myndighed i hjemlandet

b) fastlæggelse af en maksimumsrentesats betyder ikke, at forsikringsselskabet skal anvende en rentesats

c) hjemlandet kan beslutte, at litra a) ikke skal anvendes på følgende aftaletyper:

— aftaler tilknyttet investeringsfonde

— aftaler med engangspræmie med en løbetid på indtil otte år

— aftaler uden ret til bonus og livrenteaftaler uden tilbagekøbsværdi.

I de tilfælde, der er nævnt i andet og tredje led i første afsnit, kan der, når der vælges en forsigtig rentesats, tages hensyn til den valuta, som forsikringsaftalen er fastsat i, og til de tilsvarende aktiver, der indgår i beholdningen, samt til det forventede afkast

▼B

af de fremtidige aktiver, når selskabets aktiver værdiansættes til deres markedsværdi.

Den rentesats, der lægges til grund, må under ingen omstændigheder være højere end afkastet af aktiverne, beregnet i henhold til hjemlandets regnskabsregler efter fradrag af et passende beløb

d) medlemsstaten kræver, at forsikringsselskabet foretager en regnskabsmæssig hensættelse med det formål at sikre de rentemæssige forpligtelser, det har indgået over for de forsikrede, dersom det nuværende eller forventede afkast af selskabets aktiver ikke er tilstrækkeligt til at opfylde disse forpligtelser

e) de maksimumsrentesatser, som fastsættes i henhold til litra a), meddeles Kommissionen samt de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der anmoder om det.

C. De statistiske beregningselementer samt omkostningselementerne skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken stat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt til de administrative omkostninger og forudsatte provisioner.

D. Hvad angår forsikringsaftaler med ret til bonus, kan der i den metode, der lægges til grund for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, implicit eller eksplicit og i overensstemmelse med de øvrige antagelser om den fremtidige udvikling og den nuværende metode for beregning af bonus, tages hensyn til fremtidige bonusbeløb af enhver art.

E. Hensættelser til dækning af fremtidige omkostninger kan være implicitte ved f.eks. kun at tage højde for de fremtidig nettopræmier, dvs. uden administrationstillæg. De samlede hensættelser, implicitte eller eksplicitte, må dog ikke være lavere end det beløb, som en forsigtig beregning ville resultere i.

F. Metoden for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser må ikke forandres fra år til år som følge af vilkårlige ændringer i metoden eller beregningsgrundlaget og skal være udformet således, at bonusbeløbene frigives på rimelig vis under forsikringsaftalens løbetid.

2. Forsikringsselskaber skal fremlægge for offentligheden, på hvilket beregningsgrundlag og efter hvilke metoder de forsikringsmæssige hensættelser, herunder hensættelser til bonus, beregnes.

3. Hjemlandet forlanger af ethvert forsikringsselskab, at dets forsikringsmæssige hensættelser vedrørende den samlede virksomhed er dækket af kongruente aktiver i overensstemmelser med artikel 26. For så vidt angår virksomhed, der udøves i Fællesskabet, skal disse aktiver befinde sig dér. Medlemsstaterne kræver ikke af forsikringsselskaberne, at deres aktiver skal befinde sig i en bestemt medlemsstat. Hjemlandet kan dog lempe reglerne for aktivernes lokalisering.

▼M3

4. Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttoreserver, som indebærer, at genforsikreren, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2005/68/EF, skal stille aktiver som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et genforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller nærværende direktiv.

Tillader hjemlandet, at forsikringsmæssige hensættelser dækkes af erstatningskrav over for en genforsikrer, som hverken er et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2005/68/EF, eller et forsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller nærværende direktiv, skal det fastsætte betingelserne for at acceptere sådanne erstatningskrav.

▼B

Artikel 21

Præmier for nye forretninger

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at forsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af forsikringsselskabets økonomiske situation, idet det dog skal undgås, at tilførslen af midler udefra til præmier og deres afkast bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe selskabets solvens i fare.

Artikel 22

Aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

Ved valget af de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal der tages hensyn til arten af de forretninger, som forsikringsselskabet udfører, for at sikre sikkerheden, afkastet og likviditeten af forsikringsselskabets investeringer, idet selskabet skal sørge for en passende diversificering og spredning af sine anbringelser.

Artikel 23

Kategorier af tilladte aktiver

1. Hjemlandet kan kun tillade, at forsikringsselskaber tilvejebringer dækning for deres forsikringsmæssige hensættelser ved hjælp af følgende kategorier af aktiver:

A. Investeringsaktiver

a) obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter

b) udlån

c) aktier og andre kapitalandele med variabelt afkast

d) andele i institutter for kollektiv investering i værdipapirer og andre investeringsfonde

e) grunde og bygninger samt tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom.

B. Tilgodehavender

▼M3

f) gæld, der skyldes af genforsikringsselskaber, herunder genforsikringsselskabers andele af forsikringsmæssige hensættelser, og af special purpose vehicles, der er omtalt i artikel 46 i direktiv 2005/68/EF

▼B

g) genforsikringsdepoter og tilgodehavender hos afgivende forsikringsselskaber

h) tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger

i) policelån

j) krav på skattetilbagebetalinger

k) tilgodehavender hos garantifonde.

C. Andre aktiver

▼B

l) materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger, værdiansat på grundlag af en forsigtig afskrivning

m) anfordringstilgodehavender i banker og kassebeholdning; indlån i kreditinstitutter og alle andre virksomheder, der er beføjet til at modtage indlån

n) forudbetalte erhvervelsesomkostninger

o) påløbne renter og optjent leje samt andre periodeafgrænsningsposter

p) tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom (»reversionary interests«).

2. For sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's omfatter kategorierne af aktiver ligeledes garantier og remburser, der er udstedt af kreditinstitutter som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF ([1]) eller af forsikringsselskaber, samt verificerbare beløb, der stammer fra livsforsikringspolicer, når de repræsenterer midler, der ejes af medlemmerne.

▼M3

3. Medtagelse af aktiver eller kategorier af aktiver i stk. 1 betyder ikke, at alle disse aktiver automatisk skal accepteres som dækning for forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet skal fastsætte mere detaljerede regler for betingelserne for anvendelse af godkendte aktiver.

▼B

Ved fastlæggelse og anvendelse af reglerne, skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

i) aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes eksklusive gæld, der er stiftet med henblik på erhvervelse af disse aktiver

ii) samtlige aktiver værdiansættes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de værdiansættes på grundlag af en forsigtig afskrivning

iii) udlån, uanset om de ydes til virksomheder, en stat, en international institution, en lokal eller regional myndighed eller fysiske personer, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, hvis de frembyder tilstrækkelige garantier med hensyn til deres sikkerhed, uanset om disse garantier bygger på låntagers betalingsevne, på pantebreve, bankgarantier, garantier fra forsikringsselskaber eller andre former for sikkerhed

iv) afledte instrumenter såsom optioner, futures og swaps i forbindelse med aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, kan anvendes, når de bidrager til at mindske investeringsrisikoen eller muliggør en effektiv porteføljepleje. Sådanne instrumenter værdiansættes på et forsigtigt grundlag og kan tages i betragtning ved værdiansættelsen af de underliggende aktiver

v) værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de kan realiseres på kort sigt, eller hvis der er tale om kapitalandele i kreditinstitutter, i forsikringsselskaber, i det omfang det er tilladt i henhold til artikel 6, og i investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat

vi) tilgodehavender hos tredjemand tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, efter at de tilsvarende gældsposter over for samme tredjemand er trukket fra

([1]) EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 2000/28/EF (EFT L 275 af 27.10.2000, s. 37.

▼B

vii) værdien af de tilgodehavender, der tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, skal beregnes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger kun, såfremt det ikke er mere end tre måneder siden, de forfaldt til betaling

viii) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af forsikringsselskabets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelse af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde

ix) forudbetalte erhvervelsesomkostninger tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt dette er foreneligt med metoderne for beregning af livsforsikringshensættelserne.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan hjemlandet undtagelsesvis og på anmodning af forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at andre kategorier af aktiver kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog artikel 22.

Artikel 24

Bestemmelser for spredning af investeringer

1. For så vidt angår de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, stiller hjemlandet krav om, at hvert forsikringsselskab ikke investerer mere end:

a) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i en grund eller en bygning eller i flere grunde eller bygninger, der ligger så tæt sammen, at de reelt kan betragtes som en enkelt investering

b) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier og andre omsættelige værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, i obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter fra samme selskab eller i lån til samme låntager, taget under ét, idet der ses bort fra lån til en statslig, regional eller lokal myndighed eller en international organisation, hvoraf en eller flere medlemsstater er medlem. Denne grænse kan forhøjes til 10 %, hvis selskabet ikke investerer mere end 40 % af sine forsikringsmæssige bruttohensættelser i lån til låntagere eller i tilsvarende værdipapirer hos udstedere, hos hvilke selskabet investerer mere end 5 % af sine aktiver

c) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i ikke-sikrede lån, hvoraf 1 % i et enkelt ikke-sikret lån, bortset fra lån til kreditinstitutter, til forsikringsselskaber, i det omfang det er tilladt i henhold til artikel 6, og til investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat. Disse grænser kan forhøjes til henholdsvis 8 % og 2 % efter afgørelse truffet i hvert enkelt tilfælde af hjemlandets kompetente myndighed

d) 3 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i kontanter

e) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier, andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, og obligationer, der ikke omsættes på et reguleret marked.

2. Det forhold, at stk. 1 ikke fastlægger begrænsninger for investering i en bestemt kategori af aktiver, er ikke ensbetydende med, at aktiverne inden for denne kategori uden begrænsning bør tillades til dækning for de forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for anvendelsen af de aktiver, der kan tillades. Ved fastlæggelsen og anvendelsen af disse regler skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

▼B

i) de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, skal være så diversificerede og skal være investeret så spredt, at det sikres, at der ikke foreligger nogen uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et specielt investeringsmarked eller en speciel investering

ii) investeringer i aktiver, der som følge af enten deres art eller udstederens soliditet indebærer et højt risikoniveau, skal begrænses til et forsigtigt omfang

iii) ved begrænsningerne for særlige kategorier af aktiver tages der hensyn til, hvorledes genforsikringsandelen er behandlet ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser

iv) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af dettes investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelsen af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde

v) den procentvise andel af de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, som udgøres af ikke likvide investeringer, skal begrænses til et forsigtigt niveau

vi) når aktiviteterne omfatter lån til visse kreditinstitutter eller obligationer udstedt af sådanne institutter, kan hjemlandet ved anvendelsen af reglerne og principperne i denne artikel tage hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af disse kreditinstitutter. Der må kun forholdes således, hvis kreditinstituttet har sit hjemsted i en medlemsstat, udelukkende tilhører denne medlemsstat og/eller dennes lokale myndigheder, og dets virksomhed i henhold til vedtægterne består i at formidle lån til staten eller lokale myndigheder eller lån, som sikres af disse, eller lån til organer, der har en tæt tilknytning til staten eller de lokale myndigheder.

3. Med hensyn til de detaljerede regler for, hvorledes de tilladte aktiver må anvendes, behandler medlemsstaten:

— lån, der ikke er sikret af banker, forsikringsselskaber, ved pant eller på anden måde, mere restriktivt end lån, der er sikret således

— investeringsinstitutter, der ikke er samordnet i henhold til direktiv 85/611/EØF, og øvrige investeringsfonde mere restriktivt end de investeringsinstitutter, der er samordnet i henhold til samme direktiv

— værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, mere restriktivt end dem, der omsættes på et sådant marked

— værdipapirer, obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter, der ikke er udstedt af stater, af en af disses lokale eller regionale myndigheder eller af selskaber, der henhører under zone A, som omhandlet i direktiv 2000/12/EF, eller som er udstedt af internationale organisationer, som ingen af Fællesskabets medlemsstater er medlem af, mere restriktivt end samme finansielle instrumenter, som er udstedt af ovennævnte.

4. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, litra b), nævnte grænse til 40 % for visse obligationer, når de er udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Specielt skal provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i henhold til loven investeres i aktiver, der i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som ifølge fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af de påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emittentens side.

5. Medlemsstaterne kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

▼B

6. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis og efter anmodning fra forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at de regler, der er fastsat i stk. 1, litra a) til e), kan fraviges, jf. dog artikel 22.

Artikel 25

Forsikringsaftaler knyttet til investeringsinstitutter eller aktieindeks

1. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut eller til værdien af aktiver, der indgår i intern kapital, der indehaves af forsikringsselskabet, og som sædvanligvis repræsenteres af andele, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

2. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i stk. 1 nævnte, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så snævert som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

3. Artikel 22 og 24 finder ikke anvendelse på aktiver til dækning af forpligtelser, som er direkte knyttet til de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser. Henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser i artikel 24 skal forstås som henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser med undtagelse af dem, der vedrører sådanne forpligtelser.

4. Når de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser omfatter en garanti for investeringsudbytte eller et andet garanteret udbytte, er de tilsvarende yderligere forsikringsmæssige hensættelser omfattet af bestemmelserne i artikel 22, 23 og 24.

Artikel 26

Kongruensregler

1. Ved anvendelsen af artikel 20, stk. 3, og artikel 54 overholder medlemsstaterne bestemmelserne i bilag II for så vidt angår kongruensreglerne.

2. Denne artikel gælder ikke for de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 25.

KAPITEL 3

BESTEMMELSER VEDRØRENDE SOLVENSMARGEN OG GARANTIFOND

Artikel 27

Faktisk solvensmargen

1. Hver medlemsstat pålægger hvert forsikringsselskab, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af forsikringsselskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder:

▼B

a) den indbetalte aktiekapital eller for gensidige forsikringsselskaber den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

   i) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet

   ii) vedtægterne fastsætter for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen

   iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)

b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser

c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales

d) i det omfang national lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på balancen, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er afsat til udlodning til forsikringstagere.

Den faktiske solvensmargen reduceres med forsikringsselskabets direkte besiddelse af egne aktier.

▼M3

Den faktiske solvensmargen skal også reduceres med følgende elementer:

a) kapitalinteresser, som forsikringsselskabet besidder i:

   — forsikringsselskaber som defineret i artikel 4 i dette direktiv, artikel 6 i direktiv 73/239/EF eller artikel 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe ([1])

   — genforsikringsselskaber som defineret i artikel 3 i direktiv 2005/68/EF, og tredjelandsgenforsikringsselskaber som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/78/EF

   — forsikringsholdingselskaber som defineret i artikel 1, litra i), i direktiv 98/78/EF

   — kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 1 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut ([2])

   — investeringsselskaber og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer ([3]) og i artikel 2, stk. 4 og 7, i Rådets direktiv 93/6/EØF af 15. marts 1993 om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag ([4])

b) hvert af følgende elementer, som genforsikringsselskabet besidder i forhold til de i litra a) definerede virksomheder, hvori det besidder en kapitalandel:

   — de i stk. 3 nævnte instrumenter

([1]) EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2005/1/EF (EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9).
([2]) EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2005/1/EF.
([3]) EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27. Senest ændret ved direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
([4]) EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2005/1/EF.

▼M3

— de i artikel 16, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF nævnte instrumenter

— de i artikel 35 og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2000/12/EF nævnte efterstillede fordringer og instrumenter.

Såfremt der midlertidigt besiddes kapitalandele i et andet kreditinstitut, investeringsselskab, finansieringsinstitut, forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab med henblik på at yde finansiel bistand til omorganisering og redning af det pågældende selskab, kan den kompetente myndighed frafalde bestemmelserne om fratrækning, der er omhandlet i litra a) og b) i tredje afsnit.

Som et alternativ til fratrækning af elementerne i litra a) og b) i tredje afsnit, som et forsikringsselskab måtte besidde i kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter, kan medlemsstaterne tillade deres forsikringsselskaber med de fornødne tilpasninger at anvende metode 1, 2 eller 3 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat ([1]). Metode 1 (regnskabskonsolideringsmetoden) skal kun anvendes, hvis den kompetente myndighed har tiltro til omfanget af den integrerede forvaltning og interne kontrol vedrørende de enheder, som skal inkluderes i konsolideringen. Den metode, der vælges, skal anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at med henblik på beregningen af solvensmargenen efter dette direktiv skal forsikringsselskaber, der er underlagt supplerende tilsyn i henhold til direktiv 98/78/EF eller supplerende tilsyn i henhold til direktiv 2002/87/EF, ikke nødvendigvis fratrække elementerne i litra a) og b) i tredje afsnit i nærværende artikel, som besiddes i kreditinstitutter, investeringsselskaber, finansieringsinstitutter, forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber, som er omfattet af det supplerende tilsyn. Med henblik på fratrækning af kapitalandele i henhold til dette afsnit skal der ved deltagelse forstås en deltagelse i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra f), i direktiv 98/78/EF.

▼B

3. Den faktiske solvensmargen kan også bestå af følgende:

a) Kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af forsikringsselskabets konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt.

   For ansvarlig indskudskapital skal følgende betingelser ligeledes være opfyldt:

   i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

   ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitte-

([1]) EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2005/1/EF

▼B

rende forsikringsselskab, og dets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetalingen, hvis forsikringsselskabets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iv) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer

v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen.

b) Værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen for alle de værdipapirer og al den ansvarlig indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:

i) de må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

iii) långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

iv) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed

v) kun faktisk indbetalte beløb må tages i betragtning.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra selskabet rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

a) Indtil den 31. december 2009 et beløb, der svarer til 50 % af selskabets fremtidige overskud, men som hverken overstiger 25 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen. Størrelsen af det fremtidige overskud bestemmes ved at multiplicere det skønnede årlige overskud med en faktor, der er udtryk for kontrakternes gennemsnitlige restvarighed. Denne faktor kan ikke overstige 6. Det skønnede årlige overskud kan ikke overstige det aritmetiske gennemsnit af det i løbet af de seneste fem år opnåede overskud inden for de i artikel 2, nr. 1, opregnede former for virksomhed.

De kompetente myndigheder kan kun godkende medregning af et sådant beløb i forbindelse med den faktiske solvensmargen:

i) hvis de kompetente myndigheder forelægges en aktuarrapport, der underbygger sandsynligheden for sådanne overskud i fremtiden, og

▼B

ii) for så vidt den del af det fremtidige overskud, der følger af de i litra c) omhandlede skjulte nettoreserver, ikke allerede er medregnet.

b) Såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien. Dette beløb må dog ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig. Denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akkvisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

c) De skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

d) Halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen.

5. De ændringer af stk. 2, 3 og 4, som foretages for at tage hensyn til en udvikling, der begrunder en teknisk tilpasning af de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, vedtages efter proceduren i artikel 65, stk. 2.

Artikel 28

Obligatorisk solvensmargen

1. Med forbehold af artikel 29 bestemmes den obligatoriske solvensmargen som anført i stk. 2-7, alt efter hvilke forsikringsklasser der udøves.

2. For den forsikringsvirksomhed, der er omhandlet i artikel 2, nr. 1, litra a) og b), bortset fra forsikringsvirksomhed knyttet til investeringsfonds, og for den i artikel 2, nr. 3, omhandlede virksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende to resultater:

▼M3

a) Første resultat:

Det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed og overtagelser af genforsikring uden fradrag af afgivelse i genforsikring, multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes samlede beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb. Dette forhold må under ingen omstændigheder være mindre end 85 %. Efter ansøgning bilagt dokumentation fra forsikringsselskabet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds samtykke kan inddrivelige beløb fra de special purpose vehicles, som der henvises til i artikel 46 i direktiv 2005/68/EF, trækkes fra som genforsikring.

b) Andet resultat:

For de kontakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som forsikringsselskabet har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af den samlede risikosum, for hvilken selskabet forbliver ansvarligt efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og den samlede risikosum uden fradrag af afgivelse i genforsikring. Dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %. Efter ansøgning bilagt dokumentation fra forsikringsselskabet til den kompetente myndighed i hjemlandet og

▼M3

med denne kompetente myndigheds samtykke kan inddrivelige beløb fra de special purpose vehicles, som der henvises til i artikel 46 i direktiv 2005/68/EF, trækkes fra som genforsikring.

▼B

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år, men ikke over fem år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For de accessoriske forsikringer, der er omhandlet i artikel 2, nr. 1, litra c), er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for forsikringsselskaber som fastsat i artikel 16a i direktiv 73/239/EØF eksklusive hensættelserne i nævnte direktivs artikel 17.

4. For de i artikel 2, nr. 1, litra d), omhandlede sygeforsikringer, som indgås for en lang periode og er uopsigelige, er den obligatoriske solvensmargen lig med:

a) 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i nærværende artikel, plus

b) den obligatoriske solvensmargen for forsikringsselskaber som fastsat i artikel 16a i direktiv 73/239/EØF eksklusive hensættelserne i nævnte direktivs artikel 17. Betingelsen i nævnte direktivs artikel 16a, stk. 6, litra b), om oprettelse af en alderdomsreserve kan dog erstattes med et krav om, at policerne tegnes på gruppebasis.

5. For den i artikel 2, nr. 2, litra b), omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i nærværende artikel.

6. For tontinevirksomhed som omhandlet i artikel 2, nr. 2, litra a), er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af sammenslutningernes formue.

7. For forsikringsvirksomhed som omhandlet i artikel 2, nr. 1, litra a) og b), som er knyttet til investeringsfonds, samt for den i artikel 2, nr. 2, litra c), d) og e), nævnte virksomhed, er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

a) i det omfang forsikringsselskabet påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i nærværende artikel

b) i det omfang selskabet ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i nærværende artikel

c) i det omfang selskabet ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af det sidste regnskabsårs administrative nettoomkostninger i forbindelse med dets virksomhed

d) i det omfang forsikringsselskabet påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i stk. 2, litra b), i nærværende artikel.

▼M3

Artikel 28a

Solvensmargen for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed

1. Medlemsstaterne skal på forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, anvende bestemmelserne i artikel 35-39 i direktiv 2005/68/EF på deres overtagelser af genforsikring, når en af følgende betingelser er opfyldt:

▼M3

a) De opkrævede genforsikringspræmier udgør mindst 10 % af deres samlede præmier.

b) De opkrævede genforsikringspræmier overstiger 50 000 000 EUR.

c) De forsikringsmæssige hensættelser som følge af deres genforsikringsvirksomhed udgør mindst 10 % af deres samlede forsikringsmæssige hensættelser.

2. Medlemsstaterne kan for de forsikringsselskaber, der henvises til i stk. 1 i denne artikel, og som har hjemsted på deres område, vælge at gøre bestemmelserne i artikel 34 i direktiv 2005/68/EF om deres overtagelse af genforsikringer gældende, når en af betingelserne i nævnte stk. 1 er opfyldt.

I så fald skal den pågældende medlemsstat kræve, at alle aktiver, der benyttes af forsikringsselskabet til at dække de forsikringsmæssige hensættelser, der svarer til dets overtagelser af genforsikring, skal øremærkes og administreres adskilt fra forsikringsselskabets direkte forsikringsaktiviteter uden mulighed for overførsel. I dette tilfælde, og kun hvad angår deres overtagelser af genforsikring, vil forsikringsselskaber ikke være underlagt artikel 22-26.

Medlemsstaterne skal sikre, at deres kompetente myndigheder kontrollerer den i andet afsnit fastsatte adskillelse.

▼B

Artikel 29

Garantifond

1. En tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 28, udgør garantifonden. Den består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 27, stk. 2 og 3 og — med samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — stk. 4, litra c).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 000 000 EUR.

Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med en fjerdedel for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter og tontineselskaber.

Artikel 30

Revision af garantifondens beløb

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 29, stk. 2, tages årligt og første gang 20. september 2003 op til revision for at tage hensyn til ændringerne i det europæiske forbrugerprisindeks, der omfatter alle medlemsstater og offentliggøres af Eurostat.

Beløbet tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem 20. marts 2002 og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Hvis ændringen siden sidste tilpasning er mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter hvert år Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

▼B

Artikel 31

Aktiver, der ikke medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de forsikringsmæssige hensættelser i henhold til artikel 20.

2. Med forbehold af artikel 20, stk. 3, artikel 37, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 39, stk. 1, andet afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den frie rådighed over rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte forsikringsselskabers formue.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne kan træffe i deres egenskab af ejere eller deltagere i de pågældende forsikringsselskaber, under beskyttelse af de sikredes interesser.

KAPITEL 4

AFTALELOV OG FORSIKRINGSBETINGELSER

Artikel 32

Anvendelig lovgivning

1. Aftaler om tegning af forsikringer af den i dette direktiv omhandlede art underkastes lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består. Parterne kan dog, dersom denne stats retsregler giver mulighed herfor, vælge et andet lands lovgivning.

2. Dersom forsikringstageren er en fysisk person, og han har sin sædvanlige bopæl i en anden medlemsstat end den, hvori han er statsborger, kan parterne vælge lovgivningen i den medlemsstat, hvori han er statsborger.

3. Når en stat består af flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser, betragtes hver enhed som et land med henblik på at fastlægge den lovgivning, der skal anvendes i henhold til dette direktiv.

En medlemsstat, hvor forskellige territoriale enheder har deres egne retsregler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser, er ikke forpligtet til at lade bestemmelserne i dette direktiv gælde for konflikter, som måtte opstå mellem disse enheders retsregler.

4. Denne artikel berører ikke anvendelsen af de ufravigelige regler i den gældende lovgivning i domstolslandet, uanset hvilken lovgivning der i øvrigt finder anvendelse på aftalen.

Hvis en medlemsstats lovgivning tillader det, kan de ufravigelige regler i lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, anvendes, såfremt og i det omfang disse regler ifølge dette lands ret skal anvendes uden hensyn til, hvilken stats lovgivning der i øvrigt finder anvendelse på aftalen.

5. Med forbehold af stk. 1 til 4 finder medlemsstaternes almindelige internationale privatretlige regler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser anvendelse på de af dette direktiv omfattede forsikringsaftaler.

Artikel 33

Almene hensyn

Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 4, når aftalen ikke er i strid med gældende

▼B

retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 34

Bestemmelser om aftalemæssige betingelser og beregning af tariffer

Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset stk. 1 kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Senest den 1. juli 1999 forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af disse bestemmelser.

Artikel 35

Opsigelsesperiode

1. Hver medlemsstat bestemmer, at en forsikringstager, der tegner en individuel livsforsikring, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor han fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsige aftalen.

Forsikringstagerens meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at han fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, jf. artikel 32, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 på aftaler, der indgås for seks måneder eller derunder, og på tilfælde, hvor forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for denne særlige beskyttelse. Medlemsstaterne angiver i deres regler, hvornår stk. 1 ikke finder anvendelse.

Artikel 36

Oplysninger til forsikringstageren

1. Inden en forsikringsaftale indgås, skal der mindst forelægges forsikringstageren de i bilag III, punkt A, nævnte oplysninger.

2. Forsikringstageren skal under hele forsikringsaftalens løbetid informeres om enhver ændring af de i bilag III, punkt B, nævnte oplysninger.

3. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke af forsikringsselskaberne kræve, at de giver yderligere oplysninger ud over dem, der er anført i bilag III, medmindre sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer i den af ham tegnede forsikring.

▼B

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel og til bilag III fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

KAPITEL 5

FORSIKRINGSSELSKABER I VANSKELIGHEDER ELLER MED UREGELMÆSSIGE FORHOLD

Artikel 37

Forsikringsselskaber i vanskeligheder

1. Hvis et forsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 20, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et forsikringsselskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i artikel 28, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at forsikringsselskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver. Den underretter da myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere udgør den i artikel 29 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af forsikringsselskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet udøver virksomhed, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

▼M3

4. Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at mindske reduktionen på basis af genforsikring til solvensmargenen som fastsat i henhold til artikel 28, hvor:

a) arten og kvaliteten af genforsikringskontrakter er væsentligt ændret siden foregående regnskabsår

b) der er begrænset eller ingen risikooverførsel i genforsikringskontrakterne.

▼B

5. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 38

Finansiel genopretningsplan

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at stille krav om en finansiel genopretningsplan for de forsikringsselskaber, hvor de kompetente myndigheder finder, at forsikrings-

▼B

tagernes rettigheder er i fare. Den finansielle genopretningsplan skal for de følgende tre regnskabsår mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner

b) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring

c) en prognosticeret balance

d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og den obligatoriske solvensmargen

e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Når forsikringstagernes rettigheder er i fare, fordi forsikringsselskabets finansielle situation forværres, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge et forsikringsselskab at have en højere obligatorisk solvensmargen for at sikre, at selskabet er i stand til at opfylde solvenskravene i den nærmeste fremtid. Niveauet for denne højere obligatoriske solvensmargen baseres på en finansiel genopretningsplan som omhandlet i stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at nedjustere alle de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, særlig når der har været en betydelig ændring i disse elementers markedsværdi siden udgangen af det foregående regnskabsår.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at mindske reduktionen på basis af genforsikring af solvensmargenen som bestemt i artikel 28, når:

a) karakteren eller kvaliteten af en genforsikringskontrakt er ændret betydeligt siden det foregående regnskabsår

b) der ikke er nogen risikooverførsel eller kun en ubetydelig risikooverførsel inden for rammerne af genforsikringskontrakten.

5. Hvis de kompetente myndigheder har krævet en finansiel genopretningsplan for forsikringsselskabet i henhold til stk. 1, undlader de at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 14, stk. 1, artikel 40, stk. 3, andet afsnit, og artikel 42, stk. 1, litra a), så længe de er af den opfattelse, at forsikringstagernes rettigheder er i fare, jf. stk. 1.

Artikel 39

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. En tilladelse, der er meddelt forsikringsselskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder

b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne

c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genoprettelsesplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 37

d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de

▼B

øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende forsikringsselskab i at påbegynde ny virksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver i medfør af artikel 37, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 40

Betingelser for etablering af filial

1. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet dette.

2. Medlemsstaterne kræver, at det forsikringsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

a) i hvilken medlemsstat det har til hensigt at etablere en filial

b) en driftsplan, hvori bl.a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur

c) en adresse i filialmedlemsstaten, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, idet den pågældende adresse er den samme adresse som den, hvortil alle meddelelser til den generalbefuldmægtigede sendes

d) navn på filialens generalbefuldmægtigede, som skal have tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole. Med hensyn til Lloyd's må dette, i tilfælde af eventuelle tvister i filialmedlemsstaten, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldmægtigedes kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsgivere i Lloyd's.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til den administrative strukturs egnethed, forsikringsselskabets finansielle situation eller de ansvarlige lederes og den generalbefuldmægtigedes hæderlighed og kvalifikationer eller erhvervserfaring, videresender den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndighed attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen, beregnet i overensstemmelse med artikel 28 og 29.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplys-

▼B

ninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets kompetente myndighed de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i filialmedlemsstaten.

5. Så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten eller, hvis denne ikke sender nogen meddelelse, så snart den i stk. 4 nævnte frist er udløbet, kan filialen etableres, og den kan påbegynde sin virksomhed.

6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), skal forsikringsselskabet skriftligt meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet og i filialmedlemsstaten den pågældende ændring, mindst en måned før ændringen foretages, således at den kompetente myndighed i hjemlandet og i filialmedlemsstaten kan handle i henhold til henholdsvis stk. 3 og stk. 4.

Artikel 41

Fri udveksling af tjenesteydelser: Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 42

Fri udveksling af tjenesteydelser: Meddelelse fra hjemlandet

1. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 41 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

a) et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen beregnet i overensstemmelse med artikel 28 og 29

b) de klasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke

c) arten af de forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser.

Samtidig underretter de det berørte forsikringsselskab herom.

2. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Afslaget kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

3. Forsikringsselskabet kan begynde sin virksomhed på den attesterede dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

▼B

Artikel 43

Fri udveksling af tjenesteydelser: Ændring i forpligtelsen

Enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 41 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 41 og 42.

Artikel 44

Sprog

De kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, kan kræve, at de oplysninger, som de i henhold til dette direktiv har lov til at anmode om vedrørende de forsikringsselskabers virksomhed, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 45

Bestemmelser om aftalemæssige betingelser og beregning af tariffer

Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som forsikringsselskabet agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at ethvert forsikringsselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre trykte dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at forsikringsselskabet kan udøve sin virksomhed.

Artikel 46

Forsikringsselskaber, der overtræder retsregler

1. Ethvert forsikringsselskab, der udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten og/eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelser præsteres, alle de dokumenter, der forlanges af det med henblik på gennemførelsen af denne artikel, for så vidt som forsikringsselskaber, der har hjemsted i disse medlemsstater, også er forpligtet dertil.

2. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et forsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overtræder de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, anmoder de det pågældende forsikringsselskab om at bringe disse ulovlige forhold til ophør.

3. Foretager vedkommende forsikringsselskab sig ikke det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom. Disse træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om arten af disse foranstaltninger.

▼B

4. Hvis forsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, eller den pågældende medlemsstat ikke træffer nogen foranstaltninger, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i den pågældende medlemsstat, kan denne, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå flere forsikringsaftaler på dens område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at det på deres område er muligt at give forsikringsselskaberne de nødvendige meddelelser.

5. Stk. 2, 3 og 4 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede forholdsregler for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Dette indebærer også mulighed for at forhindre et forsikringsselskab i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

6. Stk. 2, 3 og 4 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

7. Hvis det forsikringsselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelsen, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan dennes kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte administrative sanktioner over for dette etablerede forretningssted eller denne ejendom.

8. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 3 til 7, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

9. ►M2 Kommissionen underretter hvert andet år Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner om ◄ antallet og arten af tilfælde, hvor der i den enkelte medlemsstat er givet afslag som omhandlet i artikel 40 eller i artikel 42, eller truffet foranstaltninger i henhold til stk. 4 i nærværende artikel. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen ved at give den de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

Artikel 47

Reklame

Dette direktiv er ikke til hinder for, at forsikringsselskaber med hjemsted i en medlemsstat ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel kan reklamere for deres ydelser i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, så længe de ikke tilsidesætter eventuelle regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 48

Likvidation

Såfremt et forsikringsselskab træder i likvidation, opfyldes forpligtelserne i forbindelse med forsikringsaftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

▼B

Artikel 49

Statistiske oplysninger om virksomhed, der udøves hen over grænserne

Forsikringsselskaber skal særskilt for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddele den kompetente myndighed i hjemlandet beløbet for præmier, uden fradrag af genforsikringsandelen, for hver medlemsstat og for hver af forsikringsklasserne I til IX, som defineret i bilag I.

Hjemlandets kompetente myndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form de pågældende oplysninger til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, der anmoder derom.

Artikel 50

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, samt for Spaniens vedkommende de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consorcio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 32, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Med forbehold af senere harmonisering anvender hver medlemsstat på de forsikringsselskaber, som indgår forpligtelse på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og parafiskale afgifter i henhold til stk. 1.

AFSNIT V

REGLER FOR AGENTURER ELLER FILIALER, DER ER ETABLERET INDEN FOR FÆLLESSKABET, OG SOM HØRER UNDER SELSKABER MED HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET

Artikel 51

Principper og betingelser for at opnå tilladelse

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 2 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse for alle selskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:

a) er beføjet til at udøve den i artikel 2 omhandlede virksomhed i medfør af den nationale lovgivning, som det er undergivet

b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område

c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds

d) udpeger en generalagent, som skal godkendes af den kompetente myndighed

▼B

e) i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves, råder over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 29, stk. 2, første afsnit, foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer en fjerdedel af dette minimum som sikkerhed

f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargen i overensstemmelse med artikel 55

g) fremlægger en driftsplan i henhold til bestemmelserne i stk. 3.

3. Den i stk. 2, litra g), nævnte driftsplan for agenturet eller filialen skal indeholde følgende angivelser eller dokumentation:

a) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig

b) grundprincipperne for genforsikring

c) oversigt over foretagendets solvensmargen og garantifond som omhandlet i artikel 55

d) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akkvisitionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler

og skal endvidere for de første tre regnskabsår angive:

e) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed og overtagelse af genforsikring såvel som afgivelse i genforsikring

f) den sandsynlige balance

g) de anslåede finansielle midler til dækning af de indgåede forpligtelser og solvensmargenen.

4. En medlemsstat kan kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 52

Betingelser for tredjelandes filialer

1. a) Med forbehold af litra b) kan de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer ikke på en medlemsstats område samtidig drive virksomhed som omhandlet i bilaget til direktiv 73/239/EØF og virksomhed omfattet af dette direktiv.

b) Med forbehold af litra c) kan medlemsstaterne fastsætte, at de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, som på den i artikel 18, stk. 3, nævnte relevante dato udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 19 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

c) Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 18, stk. 6, har krævet af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøvede på den i artikel 18, stk. 3, nævnte relevante dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

d) Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, hvis hovedsæde udøver begge former for virksomhed, og som på de i artikel 18, stk. 3, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede de af dette direktiv omfattede former for virksomhed, kan fortsætte deres

▼B

virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve de i direktiv 73/239/EØF nævnte former for virksomhed på dette område, kan det kun udøve de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed gennem et datterselskab.

2. Artikel 13 og 37 finder tilsvarende anvendelse på de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer.

Ved anvendelsen af artikel 37 ligestilles den kompetente myndighed, der gennemfører efterprøvningen af disse agenturers eller filialers samlede solvens, med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor hjemstedet er beliggende.

3. Såfremt den i artikel 56, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den kompetente myndighed i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig solvensmargen, beregnet i overensstemmelse med artikel 56, stk. 1, litra a), tilbagekalder de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater ligeledes deres tilladelse.

Artikel 53

Overdragelse af forsikringsbestand

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 56 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et forsikringsselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette afsnit og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 56 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen, samt at en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og at sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det overdragende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

▼B

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsige aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 54

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette de i artikel 20 omhandlede hensættelser, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser. De sørger for, at agenturet eller filialen dækker disse hensættelser ved hjælp af ækvivalente og kongruente aktiver i overensstemmelse med bilag II.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af disse hensættelser, ved fastsættelsen af de måder, hvorpå midlerne kan anbringes, ved vurderingen af aktiverne, og i givet fald ved bestemmelsen af, i hvilket omfang det kan tillades, at aktiverne dækker disse hensættelser.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der dækker disse hensættelser, er lokaliseret på dens område. Dog finder artikel 20, stk. 4, anvendelse.

Artikel 55

Solvensmargen og garantifond

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargen, der er sammensat som beskrevet i artikel 27. Margenens minimum beregnes i overensstemmelse med artikel 28. Ved denne beregning tages kun de af agenturet eller filialen foretagne forretninger i betragtning.

2. En tredjedel af solvensmargenens minimum udgør garantifonden.

Denne garantifond kan dog ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 29, stk. 2, første afsnit, fastsatte minimum. Initialdepotet, som er stillet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

Garantifonden og denne fonds minimum sammensættes i overensstemmelse med artikel 29.

3. De aktiver, der dækker solvensmargenens minimum, skal op til et beløb på størrelse med garantifonden være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves og, for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 56

Fordele for selskaber, der har opnået tilladelse fra flere medlemsstater

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

a) den i artikel 55 omhandlede solvensmargen beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i så

▼B

fald tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning

b) den i artikel 51, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed skal kun stilles i én af disse stater

c) de aktiver, der dækker garantifonden, kan lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsendes til de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater. I anmodningen opgives den myndighed, der fremtidig skal føre tilsyn med de i Fællesskabet etablerede filialers eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes. Sikkerhedsstillelsen skal deponeres i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes, såfremt de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, som anmodningen er fremsendt til, samtykker. De får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte kompetente myndighed over for de øvrige kompetente myndigheder har erklæret sig rede til at varetage tilsynet med de i Fællesskabet etablerede filialers eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte kompetente myndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med den samlede solvens for agenturer og filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af denne artikel ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

Artikel 57

Aftaler med tredjelande

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, vedtage anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit fastsatte, for på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de forsikrede i medlemsstaterne.

AFSNIT VI

REGLER FOR DATTERSELSKABER AF ET MODERSELSKAB, DER HENHØRER UNDER ET TREDJELANDS RET, OG FOR ET SÅDANT MODERSELSKABS ERHVERVELSE AF KAPITALINTERESSER

▼M2

Artikel 58

Medlemsstaternes underretning af Kommissionen

Medlemsstaternes kompetente myndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder om:

a) enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelands lovgivning

b) et sådant moderselskabs erhvervelse af kapitalinteresser i et forsikringsselskab i Fællesskabet, som bevirker, at dette bliver et datterselskab af førstnævnte selskab.

Når der som omhandlet i litra a) er meddelt tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab under et eller flere moderselskaber, som henhører

▼M2

under et tredjelands lovgivning, skal koncernens opbygning angives i den anmeldelse, som de kompetente myndigheder indgiver til Kommissionen og til de øvrige kompetente myndigheder.

▼B

Artikel 59

Tredjelandes behandling af forsikringsselskaber i Fællesskabet

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. Med jævne mellemrum udarbejder Kommissionen en rapport, hvori den ud fra de i stk. 3 og 4 omhandlede kriterier gennemgår behandlingen af EF-forsikringsselskaber i tredjelande med hensyn til disses adgang til etablering og udøvelse af forsikringsvirksomhed samt erhvervelse af kapitalinteresser i forsikringsselskaber i tredjelande. Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag.

3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland ikke indrømmer EF-forsikringsselskaber en faktisk adgang til markedet svarende til den, Fællesskabet indrømmer forsikringsselskaber fra dette tredjeland, kan Kommissionen forelægge Rådet forslag til et passende forhandlingsmandat med henblik på at opnå tilsvarende konkurrencevilkår for EF-forsikringsselskaber. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

4. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at EF-forsikringsselskaber i et tredjeland ikke bliver behandlet på lige fod med de indenlandske forsikringsselskaber og derfor ikke får samme konkurrencevilkår som disse, og at betingelserne for faktisk adgang til markedet ikke er opfyldt, kan den indlede forhandlinger med henblik på at rette op på situationen.

Under de i første afsnit nævnte omstændigheder kan det også på et hvilket som helst tidspunkt, samtidig med at der indledes forhandlinger, efter proceduren i artikel 65, stk. 2, bestemmes, at medlemsstaternes kompetente myndigheder skal indskrænke eller suspendere deres afgørelse:

— om ansøgninger om tilladelse, som er indgivet på tidspunktet for afgørelsen eller senere, og

— om hvorvidt moderselskaber, som hører under det pågældende tredjelands ret, direkte eller indirekte kan erhverve kapitalinteresser.

Varigheden af de nævnte foranstaltninger må ikke overstige tre måneder.

Inden udløbet af denne frist på tre måneder kan Rådet på baggrund af forhandlingsresultaterne med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen beslutte, af de trufne foranstaltninger skal opretholdes.

En sådan indskrænkning eller suspension kan ikke finde anvendelse, når forsikringsselskaber eller datterselskaber, som behørigt er meddelt tilladelse i Fællesskabet, opretter datterselskaber, eller når sådanne selskaber eller datterselskaber erhverver kapitalinteresser i et forsikringsselskab i Fællesskabet.

5. Hvis Kommissionen konstaterer et af de i stk. 3 og 4 nævnte forhold, skal medlemsstaterne efter anmodning fra Kommissionen underrette den om:

a) enhver ansøgning om meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under det pågældende tredjelands ret

▼B

b) enhver plan om et sådant selskabs erhvervelse af kapitalinteresser i et EF-forsikringsselskab, som bevirker, at dette bliver et datterselskab af førstnævnte selskab.

Disse oplysninger vil ikke længere blive meddelt, når der indgås en aftale med det tredjeland, der er nævnt i stk. 3 eller 4, når de i stk. 4, andet og tredje afsnit, nævnte foranstaltninger ikke længere gælder.

6. Foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets forpligtelser i henhold til internationale — såvel bilaterale som multilaterale — aftaler om adgang til at optage og udøve forsikringsvirksomhed.

AFSNIT VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 60

Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger

1. Selskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den juridiske form, hvori de var oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over disse selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

2. Selskaber, der er registreret i Det Forende Kongerige under »the Friendly Societies Acts«, kan fortsætte med at drive livsforsikrings- og opsparingsvirksomhed, som de i overensstemmelse med deres formål udøvede den 15. marts 1979.

Artikel 61

Bevis for hæderlighed

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed og bevis for, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller blot et af disse to beviser, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i stater, hvor en sådan edsaflæggelse ikke finder sted, af en højtidelig erklæring — der afgives af den pågældende for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller højtidelige erklæring. Erklæringen om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i samme land.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i denne

▼B

artikel nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 62

Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med de af dette direktiv omfattede former for forsikring og virksomhed i Fællesskabet.

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv, især de problemer, der opstår, dersom en medlemsstat konstaterer en usædvanlig overførsel af de af dette direktiv omfattede forsikringsaktiviteter fra selskaber, der er etableret på dens område, til filialer og agenturer, der er beliggende lige på den anden side af dens grænser.

Kommissionen og de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

I givet fald forelægger Kommissionen Rådet passende forslag.

Artikel 63

Rapport om udviklingen af markedet for fri udveksling af tjenesteydelser

Kommissionen forelægger med regelmæssige mellemrum og første gang den 20. november 1995 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om udviklingen på markedet for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 64

Tekniske tilpasninger

Følgende tekniske tilpasninger, der skal foretages i dette direktiv, vedtages efter proceduren i artikel 65, stk. 2:

— udvidelse af artikel 6, stk. 1, litra a), til også at omfatte andre retlige former

— ændringer af listen i bilag I; tilpasning af listens terminologi for derved at tage hensyn til udviklingen på forsikringsmarkederne

— præcisering af de i artikel 27 opregnede komponenter, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter

— ændring af størrelsen af den i artikel 29, stk. 2, omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling

— ændring af den liste over aktiver, der kan medgå til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, som er fastlagt i artikel 23, og af de regler for risikospredning, som er fastsat i artikel 24, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter

— ændring af lempelserne i kongruensreglerne i bilag II for derved at tage hensyn til udviklingen af nye instrumenter til dækning af valu-

▼B

takursrisici eller til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union

— præcisering af definitionerne med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af nærværende direktiv i hele Fællesskabet

— de nødvendige tekniske tilpasninger af reglerne for fastsættelse af maksimumsrentesatserne i henhold til artikel 20, navnlig for derved at tage hensyn til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union.

Artikel 65

Udvalgsprocedure

▼M2

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, som nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF ([1]).

▼B

2. Når der henvises til dette stykke, finder den i artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse, jf. afgørelsens artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Komitéen vedtager sin egen forretningsorden.

Artikel 66

Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 40, stk. 1 til 5.

Fra denne dato er de omfattet af artikel 13, 20, 37, 39 og 46.

2. Artikel 41 og 42 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 67

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til nærværende direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 68

Revision af beløb udtrykt i euro

1. Inden den 15. marts 1985 forelægger Kommissionen Rådet en beretning omhandlende den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen på forsikringsmarkedet i medlemsstaterne.

2. Rådet foretager på forslag fra Kommissionen hvert andet år en gennemgang og i givet fald en revision af de beløb, der i dette direktiv

([1]) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.

▼B

er anført i euro, idet det tager hensyn til udviklingen i den økonomiske og monetære situation inden for Fællesskabet.

Artikel 69

Gennemførelse af nye bestemmelser

1. Medlemsstaterne sætter senest den 19. juni 2004 de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 1, stk. 1, litra m), artikel 18, stk. 3, artikel 51, stk. 2, litra g), artikel 51, stk. 3 og 4, artikel 60, stk. 2, og artikel 66, stk. 1. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 16, stk. 3, senest den 17. november 2002. De underretter straks Kommissionen herom. Inden denne dato anvender medlemsstaterne bestemmelsen i bilag IV, punkt 1.

3. Medlemsstaterne vedtager senest den 20. september 2003 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 3, stk. 6, artikel 27, 28, 29, 30 og 38. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne fastsætter, at bestemmelserne i første afsnit først anvendes i forbindelse med tilsyn for regnskabsår, der begynder den 1. januar 2004 eller i løbet af det kalenderår. Inden denne dato anvender medlemsstaterne bestemmelsen i bilag IV, punkt 2 og 3.

4. De i stk. 1, 2 og 3 nævnte bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

5. Senest 1. januar 2007 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af artikel 3, stk. 6, artikel 27, 28, 29, 30 og 38 og, hvis det er nødvendigt, om behovet for yderligere harmonisering. Rapporten skal angive, hvordan medlemsstaterne har gjort brug af mulighederne i disse artikler, og navnlig, om de skønsbeføjelser, der er tillagt de nationale tilsynsmyndigheder, har bevirket væsentlige forskelle med hensyn til tilsynet i det indre marked.

Artikel 70

Meddelelse til Kommissionen

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale forskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 71

Overgangsperioder for artikel 3, stk. 6, artikel 27, 28, 29, 30 og 38

1. Medlemsstaterne kan indrømme de forsikringsselskaber, som den 20. marts 2002 udøver virksomhed på deres område inden for en eller flere af de klasser, der er nævnt i bilag I, en frist på fem år fra 20. marts 2002 til at efterkomme kravene i artikel 3, stk. 6, artikel 27, 28, 29, 30 og 38.

2. Medlemsstaterne kan indrømme de i stk. 1 omhandlede selskaber, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt den obligatoriske solvensmargen fuldt ud, en yderligere frist på højst to år på betingelse af, at disse selskaber i overensstemmelse med artikel 37 har forelagt de foranstaltninger, som de har til hensigt at træffe for at nå denne margen, for tilsynsmyndighederne til godkendelse.

▼B

Artikel 72

Ophævede direktiver og deres sammenlignelighed med nærværende direktiv

1. De i bilag V, del A, anførte direktiver ophæves, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag V, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse berøres heraf.

2. Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag VI anførte sammenligningstabel.

Artikel 73

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 74

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

▼B

BILAG I

Forsikringsklasser

I. Forsikringsformer omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a), b) og c), undtagen de i punkt II og III omhandlede

II. Forsikring, som kommer til udbetaling ved ægteskab; forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel

III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) og b)

IV. »Permanent health insurance« omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d)

V. Tontinevirksomhed omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a)

VI. Kapitaliseringsvirksomhed omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b)

VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra c) og d)

VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra e)

IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3.

▼B

BILAG II

Kongruensregler

Det fastlægges efter følgende regler, i hvilken valuta forsikringsselskabet skal indfri sine forpligtelser:

1. Når garantierne ifølge en forsikringsaftale er udtrykt i en bestemt valuta, skal forsikringsselskabet indfri sine forpligtelser i denne valuta.

2. Medlemsstaterne kan tillade, at forsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser, herunder navnlig livsforsikringshensættelser, ikke dækkes af kongruente aktiver, hvis det følger af anvendelsen af ovenstående bestemmelser, at selskabet for at opfylde princippet om kongruens skulle være i besiddelse af aktiver i en bestemt valuta for et beløb, der ikke overstiger 7 % af aktiverne i andre valutaer.

3. Medlemsstaterne kan fritage forsikringsselskaber for at anvende kongruensprincippet, når forpligtelserne skal indfries i et tredjelands valuta, hvis investeringer i denne valuta er undergivet regulering, hvis valutaen er underkastet overførselsrestriktioner, eller hvis den af lignende grunde er uhensigtsmæssig til dækning af forsikringsmæssige hensættelser.

4. Forsikringsselskaber kan undlade at tilvejebringe dækning ved kongruente aktiver for et beløb, der ikke må overstige 20 % af deres forpligtelser i en bestemt valuta.

   Samtlige aktiver — uanset valuta — skal dog mindst modsvare samtlige forpligtelser, uanset i hvilken valuta disse er angivet.

5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at når forpligtelser i henhold til ovenstående bestemmelser skal være dækket af aktiver i en medlemsstats valuta, anses dette krav ligeledes for opfyldt, når aktiverne er udtrykt i euro.

▼B

BILAG III

Oplysninger til forsikringstageren

Inden der indgås en forsikringsaftale (A) eller under aftalens løbetid (B), skal der forelægges forsikringstageren følgende skriftlige oplysninger, som skal være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lov der skal anvendes.

A. *Inden forsikringsaftalen indgås*

Oplysninger om forsikringsselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
a.1. Selskabets navn og juridiske form a.2. Angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hjemsted er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat det agentur eller den filial, med hvilket eller hvilken aftalen indgås, er beliggende a.3. Hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på det agentur eller den filial, som aftalen indgås med	a.4. Definition af de enkelte garantier og optioner a.5. Forsikringsaftalens løbetid a.6. Betingelser for opsigelse af forsikringsaftalen a.7. Betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække a.8. Nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus a.9. Angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier a.10. Oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige a.11. Angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde a.12. Angivelse af arten af de aktiver, forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde er baseret på a.13. Betingelser for udøvelse af opsigelsesretten a.14. Generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende art police a.15. Bestemmelser vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de sikrede eller de af aftalen begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag a.16. Den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning forsikringsselskabet foreslår

B. *Under forsikringsaftalens løbetid*

Ud over de almindelige og særlige betingelser, der skal meddeles forsikringstageren, skal han også modtage følgende oplysninger under forsikringsaftalens løbetid:

Oplysninger om forsikringsselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
b.1. Enhver ændring af selskabets navn eller betegnelse, juridiske form eller af hovedsædets adresse og i givet fald af adressen på det agentur eller den filial, som aftalen er indgået med	b.2. Alle oplysninger vedrørende punkt a.4 til a.12 i A i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den b.3. Hvert år oplysninger om bonussituationen

▼B

BILAG IV

1. **Tavshedspligt**

Indtil 17. november 2002 kan medlemsstaterne kun indgå samarbejdsaftaler, der indebærer udveksling af oplysninger, med de kompetente myndigheder i tredjelande, hvis de oplysninger, der således meddeles, er beskyttet af en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er fastsat i denne artikel.

2. **Virksomhed og organer, som ikke er omfattet af dette direktiv**

Indtil 1. januar 2004 omfatter dette direktiv ikke gensidige forsikringsselskaber, såfremt:

— vedtægterne giver mulighed for enten opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne eller indkaldelse af bidrag fra andre personer, der har påtaget sig en forpligtelse hertil, og

— den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, ikke overstiger 500 000 EUR i tre på hinanden følgende år. Hvis dette beløb overskrides i tre på hinanden følgende år, gælder dette direktiv fra det fjerde år.

3. **Indtil 1. januar 2004 anvender medlemsstaterne følgende bestemmelser:**

A. Solvensmargen

Hver medlemsstat pålægger hvert forsikringsselskab, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen.

Solvensmargenen består af:

1) Forsikringsselskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Denne formue omfatter navnlig:

— den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige forsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

a) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis solvensmargenen ikke herved falder under det krævede niveau, eller efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet

b) vedtægterne fastsætter, for så vidt angår betalinger af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de ansvarlige myndigheder underrettes herom mindst én måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen

c) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i litra a) og b)

— halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond

— lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelserne

— overført overskud

— kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital kan medtages, men i så fald højst med et beløb svarende til 50 % af margenen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at mindst følgende betingelser er opfyldt:

a) i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation findes der bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt

For ansvarlig indskudskapital skal ligeledes følgende betingelser være opfyldt:

b) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

c) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de

▼B

kompetente myndigheder en plan over, hvorledes solvensmargenen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af solvensmargenen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende forsikringsselskab, og dets solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

d) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af solvensmargenen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske og den krævede solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetalingen, hvis der ikke er risiko for, at forsikringsselskabets solvensmargen falder under det krævede niveau

e) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden den aftalte forfaldsdato

f) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen

— værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i foregående led omhandlede — der opfylder følgende betingelser, op til 50 % af margenen for de i forrige led nævnte værdipapirer og ansvarlig indskudskapital:

a) de må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

b) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

c) långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

d) de for udstedelsen af værdipapirer gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed

e) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

2) i det omfang den nationale lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på status, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er udloddet til de enkelte forsikrede.

3) efter ansøgning og begrundelse fra selskabet rettet til tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område dets vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og med denne myndigheds indforståelse:

a) et beløb, der svarer til 50 % af selskabets fremtidige overskud; størrelsen af det fremtidige overskud bestemmes ved at multiplicere det skønnede årlige overskud med en faktor, der er udtryk for kontrakternes gennemsnitlige restvarighed; denne faktor kan ikke overstige 10; det skønnede årlige overskud sættes til det aritmetiske gennemsnit af det i løbet af de seneste fem år opnåede overskud inden for de i dette direktivs artikel 2 opregnede former for virksomhed.

Beregningsgrundlaget for multiplikationsfaktoren for det skønnede årlige overskud samt de elementer, der indgår i beregningen af det opnåede overskud, fastsættes efter fælles aftale af medlemsstaternes kompetente myndigheder i samarbejde med Kommissionen. Indtil

▼B

denne aftale er kommet i stand, fastlægges disse elementer i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet.

Efter at de kompetente myndigheder har defineret begrebet »det opnåede overskud«, skal Kommissionen fremsætte forslag til harmonisering af dette begreb inden for rammerne af et direktiv om harmonisering af forsikringsselskabers årsregnskaber og om gennemførelse af den samordning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i direktiv 78/660/EØF

b) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien; dette beløb må dog ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig; men denne forskel nedsættes eventuelt med et beløb, som svarer til de ikke afskrevne akkvisitionsomkostninger, der er opført som et aktiv

c) såfremt der gives godkendelse fra de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, hvor forsikringsselskabet udøver sin virksomhed: de skjulte reserver, der er opstået som følge af en for lav ansættelse af aktiver og en for høj ansættelse af passiverne bortset fra præmiehensættelserne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

B. Obligatorisk solvensmargen

Med forbehold af del C skal den obligatoriske solvensmargen fastsættes som anført nedenfor, alt efter hvilke forsikringsklasser der udøves:

a) For den forsikringsvirksomhed, som omhandles i artikel 2, nr. 1, litra a) og b), bortset fra forsikringsvirksomhed knyttet til investeringsfonds, og den i dette direktivs artikel 2, nr. 3, omhandlede virksomhed skal dette minimum være summen af følgende to resultater:

— første resultat:

det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelsen, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed uden fradrag af afgivelse i genforsikring og vedrørende overtagelser af genforsikring skal multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb som nævnt ovenfor; dette forhold må under ingen omstændigheder være mindre end 85 %

— andet resultat:

for de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som selskabet har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken selskabet forbliver ansvarligt efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %.

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør ovennævnte procentsats 0,1 %; for dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år men ikke over fem år udgør procentsatsen 0,15 %.

b) For accessoriske forsikringer, der omhandles i dette direktivs artikel 2, nr. 1, litra c), skal solvensmargenen være lig resultatet af følgende beregning:

— de tilgodehavende præmier eller bidrag i direkte forsikringsforretninger af enhver art i løbet af det seneste regnskabsår, inklusive accessoriske, lægges sammen

— hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget i genforsikring i løbet af det seneste regnskabsår

▼B

— herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det seneste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 10 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater og lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af selskabets forsikringsydelser efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og forsikringsydelsernes bruttobeløb; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %.

For så vidt angår sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's, sker beregningen af solvensmargenen på grundlag af nettopræmierne; disse multipliceres med en fast procentsats, der fastsættes årligt af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Denne faste procentsats skal beregnes på grundlag af de seneste statistiske oplysninger, særlig vedrørende de udbetalte provisioner. Disse oplysninger samt de foretagne beregninger meddeles de kompetente myndigheder i de lande, på hvis område Lloyd's er etableret.

c) For de i artikel 2, nr. 1, litra d), omhandlede sygeforsikringer, som indgås for en lang periode og er uopsigelige, og for den i artikel 2, nr. 2, litra b), omhandlede kapitaliseringsvirksomhed skal solvensmargenen være lig 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i denne del under litra a), første resultat.

d) For tontinevirksomhed, som omhandlet i dette direktivs artikel 2, nr. 2, litra a), skal solvensmargenen være lig 1 % af sammenslutningernes formue.

e) For forsikringsvirksomhed, som omhandlet i dette direktivs artikel 2, nr. 1, litra a) og b), og som er knyttet til investeringsfonds, samt for den i dette direktivs artikel 2, nr. 2, litra c), d) og e), nævnte virksomhed, skal solvensmargenen være lig med:

— 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), første resultat, i det omfang forsikringsselskabet påtager sig en investeringsrisiko, og 1 % af den således beregnede reserve, i det omfang foretagendet ikke påtager sig nogen investeringsrisiko og under forudsætning af, at kontraktens løbetid overstiger fem år, og det beløb, der skal dække de i kontrakten fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over fem år, plus

— 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i denne del under litra a), andet resultat, første afsnit, i det omfang foretagendet påtager sig en dødsrisiko.

C. Garantifond

1. En tredjedel af den obligatoriske solvensmargen, således som fastsat i artikel 28, udgør garantifonden. Den består med forbehold af stk. 2 i denne del for op til mindst 50 %'s vedkommende af de bestanddele, der er nævnt i artikel 27, nr. 1 og 2.

2. a) a) Garantifonden skal dog være mindst 800 000 EUR.

b) Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden nedsættes til 600 000 EUR for gensidige selskaber og tontineselskaber.

c) For tontineselskaber samt for de i dette direktivs artikel 3, nr. 6, andet led, andet punktum, nævnte gensidige forsikringsselskaber kan hver medlemsstat, så snart disse falder ind under direktivets anvendelsesområde, tillade, at der oprettes en minimumsgarantifond på 100 000 EUR, som efterhånden bringes op på det i litra b) fastsatte beløb ved indbetalinger af på hinanden følgende rater på 100 000 EUR, hver gang præmieindtægten stiger med 500 000 EUR.

d) Den i litra a), b) og c) omhandlede minimumsgarantifond skal være sammensat af de bestanddele, der er nævnt i artikel 27, nr. 1 og 2.

▼B

3. Gensidige forsikringsselskaber, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 4, eller artikel 40, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i stk. 2, litra a) og b), i denne del.

▼B

BILAG V

DEL A

Ophævede direktiver samt deres successive ændringer (jf. artikel 72)

Rådets direktiv 79/267/EØF

Rådets direktiv 90/619/EØF

Rådets direktiv 92/96/EØF

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (kun artikel 1, andet led, artikel 2, stk. 2, fjerde led, og artikel 3, stk. 1, for så vidt angår henvisningerne til direktiv 79/267/EØF)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF

Rådets andet direktiv 90/619/EØF

Rådets tredje direktiv 92/96/EØF

Rådets tredje direktiv 92/96/EØF

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (kun artikel 1, andet led, artikel 2, stk. 1, tredje led, artikel 4, stk. 1, 3, og 5, og artikel 5, tredje led, for så vidt angår henvisningerne til direktiv 92/96/EØF)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF (artikel 2 for så vidt angår henvisningerne til direktiv 92/96/EØF)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/12/EF (for så vidt angår artikel 2)

DEL B

Frister for gennemførelse og anvendelse

(jf. artikel 72)

Direktiv	*Gennemførelsesfrist*	*Anvendelsesfrist*
79/267/EØF (EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1)	15. september 1981	15. september 1981
90/619/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50)	20. november 1992	20. maj 1993
92/96/EØF (EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1)	31. december 1993	1. juli 1994
95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	18. juli 1996	18. juli 1996
2000/64/EF (EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)	17. november 2002	17. november 2002
2002/12/EF (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 11)	20. september 2003	1. januar 2004

▼B

BILAG VI

Sammenligningstabel

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 1, stk. 1, litra a)			Artikel 1, litra a)			
Artikel 1, stk. 1, litra b)		Artikel 3	Artikel 1, litra b)			
Artikel 1, stk. 1, litra c)		Artikel 2, litra c)				
Artikel 1, stk. 1, litra d)			Artikel 1, litra c)			
Artikel 1, stk. 1, litra e)			Artikel 1, litra d)			
Artikel 1, stk. 1, litra f)			Artikel 1, litra e)			
Artikel 1, stk. 1, litra g)		Artikel 2, litra e)				
Artikel 1, stk. 1, litra h) til l)			Artikel 1, litra f)-j)			
Artikel 1, stk. 1, litra m)						Ny
Artikel 1, stk. 1, litra n)			Artikel 1, litra l)			
Artikel 1, stk. 1, litra o), p) og q)	Artikel 5, litra b), c) og d)					
Artikel 1, stk. 1, litra r)				Artikel 2, stk. 1		
Artikel 1, stk. 2	Artikel 5, litra a), andet punktum					
Artikel 2	Artikel 1					
Artikel 3, nr. 1-4	Artikel 2					
Artikel 3, nr. 5-6	Artikel 3					
Artikel 3, nr. 7	Artikel 4					
Artikel 3, nr. 8					Akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse som tilpasset ved beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF	
Artikel 4	Artikel 6					
Artikel 5	Artikel 7					
Artikel 6, stk. 1	Artikel 8, stk. 1					

▼B

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 6, stk. 2	Artikel 8, stk. 1, sidste tre afsnit					
Artikel 6, stk. 3	Artikel 8, stk. 1, litra a)					
Artikel 6, stk. 4	Artikel 8, stk. 2					
Artikel 6, stk. 5	Artikel 8, stk. 3					
Artikel 6, stk. 6	Artikel 8, stk. 4					
Artikel 7	Artikel 9					
Artikel 8			Artikel 7			
Artikel 9	Artikel 12					
Artikel 10	Artikel 15					
Artikel 11	Artikel 16					
Artikel 12	Artikel 22, stk. 1					
Artikel 13	Artikel 23					
Artikel 14, stk. 1-5			Artikel 11, stk. 2-6			
Artikel 15			Artikel 14			
Artikel 16, stk. 1-5			Artikel 15, stk. 1-5			
Artikel 16, stk. 6			Artikel 15, stk. 5a			
Artikel 16, stk. 7			Artikel 15, stk. 5b			
Artikel 16, stk. 8			Artikel 15, stk. 5c			
Artikel 16, stk. 9			Artikel 15, stk. 6			
Artikel 17			Artikel 15a			
Artikel 18, stk. 1 og 2	Artikel 13, stk. 1 og 2					
Artikel 18, stk. 3						Ny
Artikel 18, stk. 4-7	Artikel 13, stk. 3-7					
Artikel 19	Artikel 14					
Artikel 20	Artikel 17					
Artikel 21			Artikel 19			
Artikel 22			Artikel 20			
Artikel 23, stk. 1						

▼B

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
			Artikel 21, stk. 1, første afsnit			
Artikel 23, stk. 2			Artikel 21, stk. 1, andet afsnit			
Artikel 23, stk. 3, første afsnit			Artikel 21, stk. 1, tredje afsnit			
Artikel 23, stk. 3, andet afsnit			Artikel 21, stk. 1, fjerde afsnit			
Artikel 23, stk. 4			Artikel 21, stk. 2			
Artikel 24			Artikel 22			
Artikel 25			Artikel 23			
Artikel 26			Artikel 24			
Artikel 27	Artikel 18					
Artikel 28	Artikel 19					
Artikel 29	Artikel 20					
Artikel 30	Artikel 20a					
Artikel 31	Artikel 21					
Artikel 32		Artikel 4				
Artikel 33			Artikel 28			
Artikel 34			Artikel 29			
Artikel 35		Artikel 15				
Artikel 36			Artikel 31			
Artikel 37	Artikel 24					
Artikel 38	Artikel 24a					
Artikel 39	Artikel 26					
Artikel 40	Artikel 10					
Artikel 41		Artikel 11				
Artikel 42		Artikel 14				
Artikel 43		Artikel 17				
Artikel 44			Artikel 38			
Artikel 45			Artikel 39, stk. 2			
Artikel 46, stk. 1-9			Artikel 40, stk. 2-10			
Artikel 47			Artikel 41			
Artikel 48			Artikel 42, stk. 2			

▼B

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 49			Artikel 43, stk. 2			
Artikel 50, stk. 1			Artikel 44, stk. 2, første afsnit			
Artikel 50, stk. 2			Artikel 44, stk. 2, andet afsnit			
Artikel 50, stk. 3			Artikel 44, stk. 2, tredje afsnit			
Artikel 51, stk. 1-2, litra f)	Artikel 27, stk. 1-2, litra f)					
Artikel 51, stk. 2, litra g)						Ny
Artikel 51, stk. 3-4						Ny
Artikel 52	Artikel 31					
Artikel 53	Artikel 31a					
Artikel 54	Artikel 28					
Artikel 55	Artikel 29					
Artikel 56	Artikel 30					
Artikel 57	Artikel 32					
Artikel 58	Artikel 32a					
Artikel 59, stk. 1	Artikel 32b, stk. 1					
Artikel 59, stk. 2	Artikel 32b, stk. 2					
Artikel 59, stk. 3	Artikel 32b, stk. 3					
Artikel 59, stk. 4	Artikel 32b, stk. 4					
Artikel 59, stk. 5	Artikel 32b, stk. 5					
Artikel 59, stk. 6	Artikel 32b, stk. 7					
Artikel 60, stk. 1	Artikel 33, stk. 4					
Artikel 60, stk. 2						Ny
Artikel 61	Artikel 37					
Artikel 62, første afsnit	Artikel 38	Artikel 28, første afsnit				
Artikel 62, andet til fjerde afsnit		Artikel 28, andet til fjerde afsnit				

▼B

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 63		Artikel 29				
Artikel 64			Artikel 47			
Artikel 65			Artikel 47			
Artikel 66, stk. 1, første afsnit						Ny
Artikel 66, stk. 1, andet afsnit			Artikel 48, stk. 1			
Artikel 66, stk. 2			Artikel 48, stk. 2			
Artikel 67			Artikel 50			
Artikel 68, stk. 1	Artikel 39, stk. 1					
Artikel 68, stk. 2	Artikel 39, stk. 3					
Artikel 69, stk. 1,						Ny
Artikel 69, stk. 2					Direktiv 2000/64/EF, artikel 3, stk. 1, første afsnit	
Artikel 69, stk. 3					Direktiv 2000/12/EF, artikel 3, stk. 1, første afsnit, og direktiv 2000/64/EF, artikel 3, stk. 2	
Artikel 69, stk. 4					Direktiv 2000/64/EF, artikel 3, stk. 1, andet afsnit, og direktiv 2000/12/EF, artikel 3, stk. 1, andet afsnit	
Artikel 69, stk. 5					Direktiv 2002/12/EF, artikel 3, stk. 4	
Artikel 70	Artikel 41	Artikel 31	Artikel 51, stk. 2	Artikel 6, stk. 2	Direktiv 2000/64/EF, artikel 3, stk. 2, og direktiv 2002/12/EF, artikel 3, stk. 3	
Artikel 71					Direktiv 2002/12/EF, artikel 2	
Artikel 72						
Artikel 73						
Artikel 74						
Bilag I	Bilag					

▼B

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Bilag II			Bilag I			
Bilag III			Bilag II			
Bilag IV						
Bilag V						
Bilag VI						